

МЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЧЕРВЕНЬ • 2009 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 6/55 •

Сьогодні
у часописі "МЕТА":

2-3 стор.

о. Василь Вороновський
- ювіляр і орденоносець

Призначено єпископа до
Великобританії

Де знаходиться прах
блаж. о. Омеляна Ковча?

4-5 стор.

Ватикан критикує Обаму

Вирощено фінікову пальму
з кісточки біблейських часів

Горбачов причислює
папу Івана Павла II до
лику святих

6-7 стор.

То де ж знаходиться
пекло?

Знайдено договір Гітлера
з дияволом

8-9 стор.

Щоб серця єдналися в любові.
Християнський клуб
знайомств

Біблія - духовна їжа

о. Микола Кушпів -
ісповідник з Яворова

10-12 стор.

Існування та діяльність
диявола

Історія парохій Львівщини.
Сухоріччя

Великдень в Євпаторії

Коли втрачається любов

Іноколи доводиться чути, як, очікуючи на свою чергу, щоб посповідатись, декотрі люди нарікають і бурчать, коли хтось надовго затримується біля священика при сповіді. Мовляв, про що можна так довго говорити. Не відкрию таємниці сповіді, якщо скажу, що приходять люди з різними характерами, з різним темпераментом, з різним сумлінням, з різними проблемами тощо. Очевидно, що кожна людина хоче отримати відповідь на своє запитання, і то таку відповідь, котра б її задовольнила. Через те й доводиться втрачати трохи більше часу. Однак, трапляються просто довірливі розмови, котрі не зобов'язують до зберігання таємниці сповіді, але залишають в пам'яті глибокий слід.

Якось, під час такої розмови довелось почути приблизно таку фразу: «Я досі не можу простити своїм батькам того, що вони розлучилися, бо через їх розлучення мені довелося жити сиротою. Вони мене зрадили». Доволі часто пригадую собі цю розмову і намагаюся ввійти в положення такої дитини, чий батьки розлучилися. Для дитини – це страшна трагедія. Адже вона втрачає найбільше, що на світі можна втратити – вона втрачає любов. Коли з хати йде батько або мати, дитина втрачає половину належної їй любові. Але, якщо батько і мати, розлучившись, створюють нові сім'ї, то вони переорієнтовують свою любов (якщо можна так сказати) на своїх нових обранців, і тоді дитина взагалі позбувається належної їй любові. Інтереси дитини нехтуються. Вона залишається самотньою і для неї – це страшна

катастрофа.

Ми часто є свідками, а то й учасниками весільних церемоній. Ми тішимося гарними нареченими і радіємо за них з їхніми батьками. Ми є свідками їхньої подружньої присяги і чуємо як вони, поклавши руки на святе Євангеліє, з трепетом промовляють: «Не покину тебе аж до смерті». Та минає небагато часу, і ми стаємо свідками їхнього розлучення. Ці молоді люди, які ще зовсім недавно прирікали одне одному любов і випромінювали безмежне щастя, за короткий час стають запеклими ворогами і тепер випромінюють безмежну ненависть. У той час, як знервовані й розлучені подружки вирішують свої ганебні проблеми, їхні діти відчувають себе зрадженими. Вони назавжди зістають страшно травмованими, адже такі травми не виліковуються.

Один із центральних телеканалів вже довгий час транслює телепрограму «Ключовий момент». Скільки надії, скільки сліз, скільки емоцій, скільки сподівань і розчарувань, скільки радості і смутку у кожному фрагменті. Хто ці люди? Чому вони шукають одні одних? Чому нема спокою в їхніх серцях? Більшість з них зазнали у житті подібної трагедії. Ці люди загубились у цьому страшному світі. Дуже часто вони відчувають себе безневинно зрадженими. Їх зрадили найближчі, найрідніші люди. Вони тяжко страдають через чийсь необдуманий поступок, через чийсь байдужість, через чийсь безвідповідальність. Основною причиною такого положення є людський егоїзм. Тобто, коли за власним самолюбством втрачається почуття обов'язку.

Часом буває і так, що такі нерадиві батьки чи матері, котрі втратили почуття обов'язку, намагаються компенсувати свій егоїзм грошима чи дорогими речами. Вони вважають, що дитина за гроші забуде свою кривду і подарує їм своє прощення. Великодушність, звичайно, є дуже благородною, однак людська пам'ять прощати не хоче. Поза тим, ми ж всі ходимо під Богом. Дитина, може, і простить. А Господь?

А Господь говорить дуже виразно: «Як бажаєте, щоб вам чинили люди, чиніть їм і ви так само» (Лк 6,31). Не віряться, щоб хтось із нас дуже бажав для себе кривди, зневаги, зради. То чому над цим не застановляються, люди, коли кривдять, зневажають чи зраджують своїх дітей? Чи тільки тому, що це ЇХНІ діти? Та саме тому, що це є діти їхні, то найперше про них мали б пам'ятати і дбати. А нехай навіть хтось колись і зазнає у своєму житті подібної трагедії, то невже сьогодні через властивий нам егоїзм подібне мало б спіткати наших дітей?

Хтось встановив таке положення: 1 червня – День захисту дітей. Раніше годі було зрозуміти: а від кого необхідно захищати наших дітей? Дітей просто треба любити. Це ж плоди нашої любові. Нехай батько і мати, котрі їх народили, їх люблять і в той спосіб їх захищають. Тепер розумію: дітей треба захищати від їхніх батьків. Вони їх народили, але їх не люблять. Вони їх ненавидять, бо просто не хочуть їх народжувати. Їх легше вбити на абортному столі, аніж народити і любити.

У житті немає нічого випадкового – все є закономірне. Буквально за все у свій час нам доведеться платити. Бурхлива молодість минає, але помилки залишаються. Часто від наших помилок залежить доля інших, рідних і близьких нам, людей. Буває так, що старість оплачує гріхи молодості. Часто ця розплата буває доволі жорстокою, проте невідворотньою. Господь говорить: «Щасливий, кого не винуватимуть власне сумління» (Сирах 14, 2).

А наше сумління чисте?

о. Іван ГАЛІМУРКА, редактор

Київ,
Вих. Р-09/266 08 травня 2009 року Божого

Високопреосвященному та Преосвященним Владикам, Всесвітлішому Отцеві - Адміністратору Києво-Галицького Верховного Архиєпископства УГКЦ

Високопреосвященний і Преосвященні Владики!
Всесвітліший Отче!

Постановою № 6 Сорок четвертої сесії Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиєпископства УГКЦ, що відбулась у Києві-Княжичах, 23-24 квітня 2009 року Божого нами було вирішено: «Пригадати душпастирям Києво-Галицького Верховного Архиєпископства УГКЦ про проведення у неділю, 26 липня, Чину відновлення Хресних обітів з нагоди празника Святого Володимира» (Див. <http://www.ugcc.org.ua/649.0.html>). Оскільки, до цього празника ще залишається два з половиною місяці - прошу вас опублікувати таку пригадку у ваших єпархіальних чи єкзархальних друкованих органах та доручити вашим отцям-душпастирям гідно й величаво провести цей Чин, наперед добре пояснивши вірним його духовний та суспільний зміст.

Бажаючи многих Божих ласк, остаюсь щиро відданий в Христі Господі –

см. ЛЮБОМИР

Львів, 19 травня 2009 року Божого
Вих. ЛІВ 09/525

Всесвітлішим, Всечеснішим та Преподобним Отцям-парохам, адміністраторам та настоятелям Львівської Архиепархії

Христос Воскрес!

Всесвітліший, Всечесніший, Преподобний Отче, згідно з постановою Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиєпископства УГКЦ від 23-24 квітня 2009 р.Б., вирішено: «Пригадати душпастирям Києво-Галицького Верховного Архиєпископства УГКЦ про проведення у неділю, 26 липня, Чину відновлення Хресних обітів з нагоди празника Святого Володимира».

Поручаю Вам належно пояснити вірним духовний та суспільний зміст цього свята та гідно і величаво провести цей Чин.

Благословення Господнє на Вас!

+ ІГОР
Архиепископ Львівський
пресв. Сергій Ковальчук
Канцлер Львівської Архиепархії

Розпочав роботу новий інтернет-сайт, що належить храму свв. Ольги і Єлизавети (м. Львів, пл. Кропивницького, 1). Запрошуємо відвідувати нашу сторінку.

Наша інтернет-адреса:

<http://www.olha-church.org.ua>

Владика Ігор відвідав дитячу клінічну лікарню м. Львова

8 травня, напередодні Дня хворого, Високопреосвященний Владика Ігор (Возьняк) відвідав Обласну дитячу спеціалізовану клінічну лікарню (вул. Дністерська, 27). Візит розпочався зі спільного молебню до Пресвятої Богородиці, на якому було присутнє керівництво, медичний персонал та пацієнти лікарні. Відтак Владика обійшов палати, благословляв недужих дітей та підтримував на душі їхніх батьків.

«Часом хвороби приходять через гріх, але не завжди. Приходять для того, щоб виявилася слава Божа, – сказав, серед іншого, Владика під час молебню. – Діткнуті хворобою люди мають заглядати до свого серця, приймати недугу з великою терпеливістю».

Особливу увагу Архиерей звернув на стосунки медичного персоналу з хворими, адже належне ставлення є передумовою видужання. Владика закликав медпрацівників служити ближнім з найбільшою любов'ю, сповняючи тим самим Божу заповідь.

При лікарні відкрита каплиця, споруджена на кошти жертводавців Піта Спікера з Голландії та Алеха Кіннета з Бельгії, тож усі бажаючі мають нагоду користатися з духовної послуги медичного капелана о. Михайла Шкрібенця. Душпастир розповів, що контингент людей у лікарні дуже різний, але біда, надія та віра в живого Бога об'єднують і згуртовують людей.

На закінчення відвідин головний лікар Олександр Миндюк подякував Архиереєві за візит, за молитву, яка творилася за хворих дітей та їхніх батьків, щоб вони у вірі мали силу переживати важкі години.

Владика Ігор (Возьняк) молиться за прочан, що загинули в автокатастрофі

Високопреосвященний Владика Ігор Возьняк разом із представниками Курії Львівської Архиепархії Української Греко-Католицької Церкви та з усіма священниками Архиепархії заносять щирі молитви за упокій душ прочан, котрі загинули в автокатастрофі, прямуючи на прощу до Крехова. Висловлюючи свій біль, Владика, зокрема, мовив: «Молимося і вболіваємо за тих, хто лежить травмований у лікарні, за їхні родини, котрих діткнуло це горе. Нехай Господь прийме наші молитви за упокій померлих, одужання травмованих, смиренне прийняття цього випробування рідними та близькими загиблих. Прийміть мої молитви та співчуття».

У слова Заупокійної молитви до Господа за душі покійних вкладаємо наші прохання, смуток і печаль: «Пом'яни, Господи, душі усопших рабів Твоїх, де немає смутку, ні болю, ні печалі, ні зітхання, але життя вічне».

Владика Гліб (Лончина) отримав нове призначення

2 червня у Ватикані повідомили про те, що Святіший Отець Венедикт XVI благословив рішення Синоду єпископів УГКЦ про призначення Преосвященного Владика Гліба (Лончина), Куріального єпископа Курії Верховного Архиєпископа, Апостольським адміністратором для українців-католиків у Великобританії. Призначення відбулося через вакантність єкзаршого престолу.

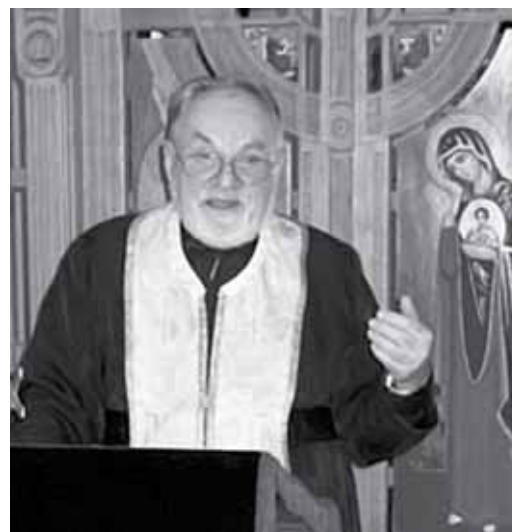
Владика Гліб народився 23 лютого 1954 року в містечку Стюбенвіл (штат Огайо, США) в українській родині. Богословську освіту здобував у Римі в університеті «Урбаніяна». Докторат з літургії захистив у Папському східному інституті.

Постригся у ченці в монастирі святого Теодора Студита в Гроттаферрата (Італія), у якому і прийняв схиму 19 грудня 1976 року. Священіччя свячення отримав 3 липня 1977 року в тому ж монастирі (святитель – Патріарх Йосиф (Сліпий)). У 1994 році переїхав зі своєю монашою спільнотою до України. Був духівником у Львівській духовній семінарії Святого Духа.

11 січня 2002 року іменованій єпископом Української Греко-Католицької Церкви з титулом місцевого єпископського престолу Барети біля Ефезу. Архиерейська хіротонія відбулася в Архиепархіяльному соборі Святого Юра 27 лютого 2002 року (святитель – Блаженніший Любомир, співсвятителі – митрополит Стефан (Сорока) та єпископ Юліян (Вороновський)).

Отець Василь (Вороновський) – ювіляр та орденоносець

У неділю, 10 травня, єромонах Василь (Вороновський) відсвяткував 80-ліття життя та 50-ліття священства. З цієї нагоди Блаженніший Любомир, Глава УГКЦ, нагородив о. Василя

грамотою Верховного Архиєпископа. «Обидві дати – це Божий дар, бо ми як люди не маємо власті причинити собі навіть одну хвилину свого побуту на землі, але від нас залежить, як отой час, який Господь нам дарує, ми використовуємо. З великим признанням хочу ствердити, що ці Божі дари Ви боговгодно використали, незважаючи на жорстокі обставини, серед яких Вам, дорогий отче, приходилося жити та служити. Тому разом із тисячами людей, яким в цих десятиліттях Ви проповідували Боже слово, кріпили святими тайнами, рятували своїми молитвами, складаю щиро подяку Богові і Вам, дорогий співбрате», – читаємо у документі.

У свою чергу, Президент України Віктор Ющенко 5 травня видав Указ «Про відзначення державними наго-

родами України працівників підприємств, установ та організацій міста Львова» (№ 290), згідно з яким о. Василя нагороджено орденом «За заслуги» III ступеня. Підставою для нагородження є «вагомий особистий внесок у соціально-економічний та культурний розвиток міста Львова, високі досягнення у професійній діяльності та багаторічну сумлінну працю».

Марійська дружина відзначила своє двадцятиліття

30 травня у приміщенні Львівської духовної семінарії Святого Духа (вул. Хуторівка, 35) відбувся з'їзд Марійських спільнот. Учасників з'їзду, а також гостей привітав вступним словом і благословенням Владика Степан (Меньок), екзарх Донецько-Харківський. Владика зазначив, що радіє з того, що Божа Матір, котра є покровителькою Марійських спільнот, впродовж багатьох років так гарно провадить та оберігає усі Марійські організації, даруючи їм сили і натхнення для духовно-просвітницької, молитовно-об'єднуючої та екскурсійно-пізнавальної роботи.

Перед присутніми виступила також пані Ольга Пастушенко, котра обіймає посаду голови членкинь Союзу Українок. І, як завжди, імпульсивно звернулася до всіх присутніх у залі ініціаторка відродження Марійських організацій при УГКЦ пані Ірина Калинець. Надзвичайним був виступ заслуженої академічної капели України «Трембіта» під орудою Миколи Кулика. У їхньому виконанні відбулася, зокрема, презентація твору «Пісня Мойсея», присвячена Папі Венедикту XVI.

Серед інших, хто підіймався на трибуну, були також діючий ректор Львівської духовної семінарії Святого Духа Владика Святослав (Шевчук) та Владика-номінат Йосиф (Мілян).

«Дорогами України»

Саме таку назву має книжка колишнього папського нунція в Україні архієпископа Николи Етеровіча. Ця книжка була презентована куріальним єпископом УГКЦ владикою Глібом (Лончиною) під час Міжнародної науково-практичної конференції «Слово Боже у житті та місії Церкви в Україні», що відбулася у стінах

також про моральні проблеми, які торкаються майбутнього, а саме – евангелізацію. У другому розділі йдеться, зокрема, про храмові свята, відвідування монастирів, святкування Дня захисту дитини тощо. У своїй книжці архієпископ також розповідає про свої візити, про подорожі по розлогій Україні (звідси і назва книги – «Дорогами України»). Можна тут натрапити і на проповіді. Вони – різноманітні за тематикою, але провідна тема – пошук обличчя Божого. Третій розділ присвячений соціальній та економічній сферам життя. Причому архієпископ оцінив релігійність українського народу такими словами: «Україна оплакувала тисячі мучеників, а Господь нарікав їх взірцями святості. Тому насправді святість – це покликання, а жертви переслідувань – блаженні». Четвертий розділ містить 10 інтерв'ю, які архієпископ Никола Етеровіч давав пресі.

На завершення презентації резюмуючу ризиком підвів заступник міського голови Львова з гуманітарних питань В.Косів: «Хочеться сказати, що у книзі архієпископа Николи Етеровіча бачимо історію нашого міста. З таких книжок починаються великі речі».

Христина ГОГОЛЬ

Відбулася Європейська зустріч ректорів семінарій УГКЦ

12-14 травня у Львові, в приміщенні Міжнародного благодійного фонду «Карітас України» (вул. Озаркевича, 4), відбулася Європейська зустріч ректорів семінарій Української Греко-Католицької Церкви. Завданням засідання, згідно з рішенням Синоду єпископів УГКЦ, було опрацювання документу під назвою «Програма евангелізації та місійного виховання в Українській Греко-Католицькій Церкві». Зустріч відбулася з ініціативи Владика Кена (Новаківського), голови Патріаршої комісії УГКЦ зі священничого виховання в семінаріях. У ній взяли участь ректори єпархіальних і монастирських семінарій та формаційних домів УГКЦ, які діють на європейському континенті.

Засідання у Львові стало продовженням регіональних зустрічей, які регулярно проводить Патріарша комісія зі священничого формування у семінаріях. 4-6 лютого 2009 року подібне засідання ректорів і духовних директорів українських католицьких семінарій Північної та Південної Америки відбулося у Бразилії.

Проца до Кохавина на Львівщині

22 травня молодь Стрийського, Жидачівського та Миколаївського районів взяла участь у єпархіальній проці до с. Кохавино: тут, у місцевому монастирі, знаходиться чудотворна ікона Богородиці, відомості про яку сягають понад 350-літньої давнини. Прочан привітав Владика Юліан (Г'бур), єпарх Стрийський, який разом зі священниками єпархії відслужив Службу Божу.

Перші історичні згадки про чудотворну ікону Матері Божої в Кохавино датуються 1646 роком. Офіційно ікону Богородиці з Кохавино було проголошено чудотворною 26 травня 1755 року. Цю подію було затверджено спеціальною грамотою митрополита Миколи (Вижицького), Архієпископа Львівського

латинського обряду, оскільки монастир належав тоді отцям-кармелітам. 15 серпня 1912 року відбулося торжество коронації ікони Кохавинської Матері Божої.

Після приходу радянської влади ікону було перевезено до Польщі, і сьогодні вона перебуває в храмі Матері Божої Кохавинської у Глівіцах. Відпусти ж до чудотворного місця на Жидачівщині відновилися після виходу Церкви з підпілля в 1989 році.

сторінки підготував диякон Павло ДРОЗДЯК, Прес-секретар Львівської Архієпархії

кількома рядками...

В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ ОСВЯТИЛИ НОВУ СТУДІЮ РАДІО «ДЗВОНИ»

18 травня в Івано-Франківську освятили радіостанцію Івано-Франківської єпархії УГКЦ «Дзвони 105,8 FM». Чин освячення звершили єпископи Володимир (Війтишин), єпарх Івано-Франківський, Миколай (Сімкайло), єпарх Коломийсько-Чернівецький, та Софрон (Мудрий), єпископ-емерит Івано-Франківський, – повідомив секретар єпископа Івано-Франківського УГКЦ о. Юрій Трухан.

Слід відзначити, що радіо мовить в ефірі вже понад десять років, голосить Слово Боже та звертається до всіх вірних Церкви в радіусі 75 км прямої дії на своїй власній виділеній FM-хвилі, плюс 24 години радіомовлення (усі програми – власного виробництва). На радіо звучить як духовна, так і сучасна, виключно українська музика.

Цього ж дня, користаючи з нагоди, єпископ Івано-Франківський Володимир та єпископ-емерит Софрон привітали з 35-літнім ювілеєм священства єпископа Коломийсько-Чернівецького Миколая (Сімкайла).

ВІДБУЛАСЯ АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ У С. ВЕРБІВКА НА ЖИТОМИРСЬКІЙ

17 травня відбулась візитація парафіяльної громади с. Вербівка Ружинського району Житомирської області. Душпастирський візит здійснив Преосвященний Владика Богдан (Дзюрах), єпископ-помічник Київської Архієпархії. Як зазначали місцеві мешканці, востаннє єпископ відвідував їхнє село сто років тому.

Першу св. Літургію на цій парафії УГКЦ було відслужено 14 жовтня 2008 року, і відтоді кожної неділі тут служать о. Віталій Марцинюк та о. Олег Лучка. Крім того, вони проводять катехитичні науки, роз'яснюють людям про святі Таїнства Сповіді та Євхаристії, намагаються залучити до Церкви молодь. Під час Великого посту проводились реколекції, на завершення яких було відлено святу тайну Слєопомазання (собоурвання) сорока дев'ятьом парафіянам. Як зазначає о. Віталій Марцинюк, найголовнішим покликанням для нього на цій парафії стало заохотити людей до молитви та навчити сіяти добро і любов у житті.

Найбільшим же бажанням жителів села Вербівка є мати власний храм. Вони сподіваються, що в скорому часі, після завершення юридичного процесу утвердження громади, розпочнеться будівництво церкви.

МОЛОДІЖНИЙ ФОРУМ НА КОЛОМІЙЩИНІ

16 травня відбувся форум молоді у с. Нижній Вербіж Коломийського району. У ньому взяла участь молодь з парафій Коломийського, Отинійського, Печенижинського і Корницького деканатів.

Розпочалося зібрання молоді зі спільної Святої Літургії у церкві Нижнього Вербіжа. Після цього учасники форуму перемістилися до сільської школи, де до його учасників звернувся з привітальним словом директор школи і побажав плідної праці для блага українського народу та держави.

На самому форумі йшлося про покликання молоді, а також про важливість місії молоді людини в житті церковної спільноти. Завершився форум молебнем до Пресвятої Богородиці, котрий відслужили священники, учасники форуму.

ВІДТЕПЕР МОЩІ БЛАЖЕННОГО СВЯЩЕННО-МУЧЕНИКА ОМЕЛЯНА КОВЧА – У КАТЕДРАЛЬНОМУ СОБОРІ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА

22 травня, після проведення зборів усіх священників Івано-Франківської єпархії УГКЦ, мощі блаженно священномученика Омеляна Ковча було перенесено від Івано-Франківської духовної семінарії до Катедрального собору Святого Воскресіння ГНІХ, де вони перебуватимуть вже постійно.

Після внесення мощей у коштовний обрамівці до катедри їх було виставлено перед іконостасом. Уроцисту Архієрейську св. Літургію очолив Владика Володимир, після чого канцлер єпархії, митрофорний протоієрей Володимир Чорний зачитав Декрет Глави УГКЦ Блаженнішого Любомира (Гузара) про проголошення блаженно священномученика Омеляна Ковча покровителем усіх священників УГКЦ.

ЄПИСКОПИ УГКЦ ТА РКЦ В УКРАЇНІ ПРОВОДЯТЬ СПІЛЬНІ ЗУСТРІЧІ

26-27 травня у Брюховичах відбулася спільна зустріч членів Синоду єпископів Києво-Галицького Верховного Архієпископства Української Греко-Католицької Церкви та Конференції єпископів Римо-Католицької Церкви в Україні. У нарадах брали участь католицькі єпископи України, які здійснюють своє служіння на її теренах. Мета зустрічі подвійна: підтримувати і розвивати дружні стосунки між єпископатами та обговорювати певні справи, які є спільними для всіх. Цього разу єпископи обох обрядів дискутували і ділилися своїм досвідом щодо душпастирства сім'ї. Попередня така зустріч відбулася 28 листопада минулого року.

ПРИЗНАЧЕНО НОВОГО СЕКРЕТАРЯ ВАТИКАНСЬКОЇ КОНГРЕГАЦІЇ У СПРАВАХ ЦЕРКОВ СХІДНОГО ОБРЯДУ

Секретарем Конгрегації у справах католицьких Церков східного обряду призначений словацький священник-сзуїт візантійського обряду Циріл Василь. Невдовзі він буде зведений до сану архієпископа. На цій посаді він змінив архієпископа Антоніо Марія Вельо, якого в лютому цього року призначено президентом Папської ради з пастирського піклування про мігрантів і подорожніх.

Василь Циріл народився у квітні 1965 року у Словаччині. У 1987 році був рукоположений у священство греко-католицької Церкви, у 1990-му вступив до Спільноти Ісуса (ордену Сзуїтів). У 2002 році отець-сзуїт був обраний деканом факультету східного канонічного права в Папському східному інституті, а в 2007-му став ректором цього інституту.

Зараз Василь Циріл є консультантом відразу трьох підрозділів Римської курії: Конгрегації у справах Церков східного обряду, Конгрегації віровчення і Папської ради з пастирського піклування про мігрантів і подорожніх. Крім того, у 2003 році він був призначений духівником Міжнародного союзу скаутства Європи.

В ІТАЛІЇ «ЧЕРВОНІЙ ДИЯВОЛ» ВЛАШТУВАВ БАР У ВІВТАРІ ХРАМУ

Один із середньовічних храмів італійського містечка Асті викупив за 1,37 мільйона євро «Червоний диявол» – саме під такою назвою в місті діє одне культурне об'єднання. У вівтарі храму відкрито бар, а під склепіннями наві відбуваються концерти та покази мод.

Сьогодні в Італії на ринок нерухомості виходять спорожнілі католицькі храми, у тому числі і пам'ятники історії. У газетах час від часу можна зустріти оголошення на кшталт «Храм у зразковому стані з виглядом на море».

ІРЛАНДСЬКИЙ МІНІСТР ЗАПРОПОНУВАВ ШТРАФУВАТИ ЗА БОГОХУЛЬСТВО НА 100 ТИС. ЄВРО

Міністр юстиції Ірландії Дермот Ахерн запропонував ввести в країні закон про відповідальність за богохульство, повідомляє британська газета «Times». Під покаранням мається на увазі штраф у розмірі 100 тис. євро. В той же час політик не сформулював чітких критеріїв, що саме може бути образливим для представника тієї чи іншої релігії.

Ініціатива міністра викликала несприйняття з боку атеїстів, які розпочали кампанію проти ухвалення цього закону, побоюючись, що при новому законі релігійні цінності цінуватимуться державою вище, ніж світські. Проте і з боку віруючих цей закон зустрінуто неоднозначно: з одного боку, богохульство вважатиметься злочином, а з іншого – будь-яке необережно сказане слово також може бути розцінене як богохульство. І, як зазначає сайт «Religious Watch», якби Христос зараз проповідував в Ірландії, то міг би стати першою жертвою нового закону.

ІЗРАЇЛЬСЬКІ ОРТОДОКСИ ХОЧУТЬ ВИГНАТИ З ЄРУСАЛИМУ ВСІХ НЕОДРУЖЕНИХ, ЯКИМ ПОНАД 20 РОКІВ

Сефардські ультраортодоксальні рабини прийняли рішення вигнати з Єрусалиму всіх неодружених, яким виповнилось 20 років, якщо вони офіційно не є студентами ешиви, повідомляє сайт «Sem40». Директор ешиви Хазон Яків Йосеф стверджує: «В жодному разі не можна відкладати одруження. Найвідповідніший вік для створення сім'ї – до 19 років. Потім одружуватися буде вже пізно». На його думку, лише студенти ешиви, котрі вивчають Тору, можуть, як виняток, відкласти шлюб, «якщо вони бояться, що сімейне життя завдаватиме їхньому навчанню».

У ІЗРАЇЛІ ВИЯВЛЕНО ПАПРУС ЧАСІВ ЗЕМНОГО ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА

6 травня державні чиновники Ізраїлю повідомили, що виявлено рідкісний манускрипт-папірус, якому – близько двох тисяч років. Інформацію про це розповсюдили інформаційна служба Кіра-Аріс та німецьке Агентство католицьких новин.

Перші дослідження показали, що цей частково пошкоджений прадавній документ розміром 15x15 см написаний старосврейською мовою. У ньому міститься перелік імен різних людей із зазначенням місця їх походження.

Рідкісна знахідка, як повідомляють, була конфіскована ізраїльськими прикордонниками, але жодних подробиць із цього приводу, а також про те, в якому конкретному місці зараз знаходиться папірус, не говорять. На думку єрусалимських експертів, фахівцям ще належить довести достовірність знайденого документа.

Ватиканські учені гостро критикують американського президента

Папська Академія наук гостро розкритикувала Барака Хусейна Обаму за його позицію і дії стосовно питань людського життя – абортів, досліджень на стовбурових клітинах, клонування тощо.

На думку італійського аналітика Сандро Магістра, постійно зроста-

юча критика Барака Обами з боку науковців, а також світських кіл та єпископату США, вказує на реальний і серйозний конфлікт 44-го американського президента з католицизмом. На відміну від американських аналітиків, які стверджують, що жодного конфлікту між Обамою та католицизмом не існує, С.Магістр наводить як доказ недавнє пленарне засідання

Папської Академії наук, яке відбулося у Ватикані 1-5 травня. На цьому засіданні прозвучало чимало нищівної критики на адресу американського президента.

Папські вчені також гостро розкритикували месіанський менталітет Обами та колишнього прем'єр-міністра Великобританії Тоні Блера.

Віктор Ющенко обговорив з Варфоломієм I відкриття в Україні представництва Константинопольського патріархату

Під час нещодавнього робочого візиту до Туреччини Президент України Віктор Ющенко обговорив із Вселенським Патріархом Варфоломієм I відкриття в Україні представництва Константинопольського патріархату. За повідомленням прес-служби глави української держави, обговорювався варіант церковного подворія і культурно-

інформаційний центр, однак не уточнюється, чи була досягнута конкретна домовленість із цього питання.

Під час розмови з Патріархом В.Ющенко підтвердив, що Україна, як і раніше, зацікавлена в об'єднанні православних в єдину помісну Церкву. «При цьому президент висловив упевненість, що в об'єднаних процесах найвагомим

чинником є Вселенська Церква й особиста мудрість та зусилля Патріарха», – сказано в повідомленні прес-служби.

Окремою темою зустрічі стала підготовка до скликання Всеправославного собору і проведення у зв'язку з цим зустрічі представників помісних Православних Церков.

Спроби відкрити подворіє Константинопольського патріархату в Україні робилися і раніше. Так, ще у вересні 2005 року в Російській православній Церкві висловлювали подив і стурбованість у зв'язку з поширюваною у той час інформацією про наміри відкрити такі представництва в Києві та Львові. «Згідно з загальноприйнятими православними нормами, подворія відкриваються за домовленістю предстоятелів і синодів двох помісних

Церков. Як правило, це робиться на основах обопільності. Але жодних звернень подібного роду від патріарха Константинопольського до Московського патріархату не надходило. Нічого не знає про це і митрополит Київський та всієї України Володимир», – заявляв портал «Интерфакс-религія» тодішній секретар із міжправославних стосунків Відділу зовнішніх церковних зв'язків Московського патріархату протоієрей Николай Балашов. Він підкреслював, що без міжцерковної домовленості відкриття свого храму на території іншої помісної Церкви, – а у випадку з Україною йдеться про Московський Патріархат, – це нехтування канонічного устрою православ'я, що веде до неминучого нового розколу з найзгубнішими наслідками для Церкви, народу, суспільства».

Перша леді Франції розкритикувала Папу Римського

Дружина президента Франції Карла Бруні-Саркозі заявила, що вчення Римо-Католицької Церкви змусило її відчувати себе «глибоко світською». Карла Бруні накинулася з критикою на Папу Римського Венедикта XVI за його заяву про те, що презервативи не можуть вирішити проблеми пандемії СНІДу, оскільки вони лише провокують подружню невірність. Перша леді Франції заявила: «Я народилася католичкою, була хрищена, проте відчуваю себе глибоко світською людиною... Я вважаю, що слова Папи дуже нерозважливі. Церкві слід почати розвиватися, а не забороняти єдиний засіб захисту від СНІДу».

Нагадаємо, що під час візиту до Африки, який відбувся в березні цього року, Папа Венедикт XVI, виступаю-

чи на одному із заходів у Камеруні, відмовився пом'якшити позицію Ватикану щодо використання презервативів адептами Римо-Католицької Церкви. Понтифік заявив, що СНІД є «трагедією, яку не можна побороти шляхом поширення презервативів, які навіть посилюють проблему».

Міністр національної освіти Франції Ксав'є Даркос також обурений цими словами Папи і назвав їх «злочинними». «Закликати африканців не користуватися презервативами злочинно, – заявив міністр. – Від СНІДу люди вмирають щодня. Якщо навіть слова понтифіка були дещо спотворені, то в будь-якому разі україн небезпечно виступати проти використання презервативів у країнах, що розвиваються». Католицька Церква не повинна «забувати про значущість слова і про безпеку подібних висловів», – підкреслив Даркос.

Горбачов вважає, що Іван Павло II гідний причислення до лику святих

Екс-президент СРСР Міхаїл Горбачов погоджується з тим, що покійний нині Папа Іван Павло II повинен бути канонізований. «Вважаю, що так. Він був незвичайною людиною. Це – гуманіст, я готовий йому присвятити перший номер», – заявив нещодавно М.Горбачов, відповідаючи на відповідне запитання журналістів, аповідомляє портал «Интерфакс-религія». Він відзначив, що неодноразово спілкувався з Іваном Павлом II і звернув увагу, що той із багатьох питань мав свою точку зору, яка, на думку Горбачова, була абсолютно правильною. Зокрема, екс-президент СРСР нагадав, що, за словами Папи Івана Павла II, «Європа повинна дихати обома легенями». «Тобто малюся на увазі, що Схід і Захід Європи мають бути рівними і повноцінними її частинами. І це абсолютно правильно», – пояснив колишній керівник СРСР.

Колишній радянський лідер нагадав також слова понтифіка про новий світовий порядок: «Він сказав, що цей порядок має бути стабільнішим, справедливим і гуманнішим. Цю його цитату я вже, напевно, разів сто повторював при різних нагодах», – зазначив М.Горбачов.

«Fiat» обладнав мікроавтобус для Венедикта XVI

цієї моделі використовуються рятувальниками Служби цивільного захисту Італії, які працюють в зоні лиха.

Автомобіль Папи пофарбований у білий колір, дещо змінено його салон: усередині він обтягнутий білою шкірою, спеціально для понтифіка встановлено незвичайне біле крісло. Автомобіль має також підвищений рівень безпеки й обладнаний відеокамерою заднього огляду.

Чимало автовиробників вважають за необхідне подарувати Папі автомобіль. В автопарку Венедикта XVI вже є «Volvo XC90», «BMW X5», «Volkswagen Phaeton W12» та «Mercedes» G-класу.

Італійський автоконцерн «Fiat» переобладнав мікроавтобус «Ducato Panorama» для потреб Папи Венедикта XVI. У цьому автомобілі понтифік уже побував у регіоні Аbruццо,

де стався руйнівний землетрус: саме в провінції Аbruццо знаходиться завод, на якому «Fiat» у партнерстві з «Peugeot» та «Citroen» збирає «Ducato Panorama». Мікроавтобуси

У Флориді заборонили молитися в школах

Рішенням федерального судді в освітньому окрузі Санта-Роза (штат Флорида) віднині у школах заборонено «влаштувати чи дозволити молитви під час навчального процесу або проводити шкільні заходи в місцях культового призначення».

«Суд постановив, що релігійне виховання – це справа батьків та релігійних спільнот, а не шкільних працівників», – пояснив адвокат флоридського відділення Американського союзу за цивільні свободи (АСГС) Бенджамін Стівенсон. Саме АСГС – одна з найвпливовіших секуляристських організацій країни – подала в серпні 2008 року від імені двох учнів,

імена яких не називаються, позов до суду на освітній округ. Учні звинуватили шкільну адміністрацію в «регулярній пропаганді релігії і проведенні молитов під час шкільних заходів».

Представник округу Ед Грей заявив, що адміністрація не опротестовуватиме цього рішення:

«Ми вважаємо, що нам не заборонили тримати двері відкритими для будь-яких груп, які бажають співпрацювати зі школою. Цю свободу нам закон забезпечує. Але, звичайно, ми повинні переконатися, що релігійна свобода жодного з учнів не порушується... Учні та їхні батьки, як і раніше,

можуть дотримуватися своїх вірувань і вільно їх виявляти, не боячись, що хтось нав'язуватиме їм у школі свої власні переконання. Тому рішення суду ми розглядаємо як перемогу Конституції та релігійної свободи».

З ним не погоджується пресвітер Мет Котен, який у місцевій баптистській громаді відповідає за питання освіти та зовнішні зв'язки. «Представники округу не змогли захистити наші права. Рішення суду виразно протирічить духу Конституції, хоча може здатися, що воно не зазіхає на наші права. Я вірю, що будь-хто має право молитися чи не молитися. Я стою за свободу і відстоюватиму її й надалі», – заявив він.

Учені виростили пальму з фінікової кісточки біблейських часів

Різновид фінікової пальми, з кісточки якої було вирощено дерево, вважається вимерлим. «Дерева, які зростали тут, з часом були втрачені, – заявив один із групи учених-ботаніків Ювал Коен. – Завдяки цій пальмі нам, можливо, вдасться відтворити ліси давнини».

Кісточка пальми, якій учені надали ім'я «Мафусаїл» (на честь легендарного біблейського довгожителю, який помер у віці 969 років), є найстарішою з відомих пророслих зерен. Зараз «Мафусаїл» є деревцем приблизно 30-сантиметрової висоти. Для того, щоб на ньому з'явилися перші плоди, необхідно близько 30 років.

Учені вважають, що фініки біблейських пальм були значно смачнішими від сучасних і саме про них ішла мова, коли Палестина іменувалася «країною, що тече медом і молоком». Може виявитися, правда, що рослина – чоловічої статі, і тоді фініків на ній не буде. Але «Мафусаїл» таки допоможе вченим дізнатися більше про пальми, що зростали в «землі обітованій» і зникли в середні віки, адже всі пальми, що ростуть в Ізраїлі в наші дні, були привезені з Каліфорнії.

Древня юдейська пальма, смак фініків, краса і цілющі властивості якої

оспівано в Біблії, зростала у Святий землі від берегів Галилейського озера до берегів Мертвого моря. Зображення пальми часто знаходять на древніх юдейських монетах. «В давнину фініки з Ізраїлю були знаменитими і становили основну статтю експорту, – зазначила дослідниця Сара Саллон. – Той факт, що пальми карбували на монетах, лише підтверджує їхню значущість для тодішньої економіки, культури, а також медицини». Доктор Саллон очолює дослідницький центр фітотерапії при єрусалимській клініці Хадаса, а її співробітники сподіваються вивчити цілющі властивості «Мафусаїла» та його плодів.

АДВЕНТИСТ ПРИЗНАЧЕНИЙ РЕЛІГІЙНИМ ПОСЕРЕДНИКОМ В АДМІНІСТРАЦІЇ БАРАКА ОБАМИ

Як повідомили в Білому домі, допомагатиме розглядати питання при ухваленні (політичних) рішень адміністрації президента Барака Обами стосовно віруючого населення країни адвентист сьомого дня: адміністрація Б.Обами призначила юриста і колишнього працівника сенату Пауло Монтейро релігійним посередником в офісі зі зв'язків із громадськістю Білого дому.

За словами самого Монтейро, «президент серйозно ставиться до поглядів віруючого населення в (політичних) дискусіях – починаючи від питань, пов'язаних з реформами у сфері охорони здоров'я й освіти, і до імміграції та наукових досліджень». Тож на новій посаді Монтейро складатиме графіки зустрічей з представниками різних організацій та деномінацій, чії питання він передаватиме далі у відповідні відділи та агентства. «Ми називаємо себе «парадними дверима» Білого дому», – говорить Монтейро.

ЄПАРХІЯ ФЕНІКСА ЕКСКОМУНІКУВАЛА СВЯЩЕНИКА

Як повідомляє сайт «Milites Christi Imperatoris», єпархія американського міста Фенікс оголосила про екскомуніку свого колишнього священика Кріса Керпентера. Така кара накладена на нього через його перехід у лоно так званої Реформованої Католицької Церкви – секти, яка відкололася від Католицької Церкви.

В екскомунікованого священика вже давно виник конфлікт з Католицькою Церквою через обілювання ним гомосексуальної поведінки. Натомість Реформована Католицька Церква підтримує рукоположення жінок, священницьке служіння практикуючих гомосексуалістів та гомосексуальні «шлюби».

ДВІ БАБУСИ У ШТАТІ ІНДІАНА ЗАПОВІЛИ КАТОЛИЦЬКОМУ МОНАСТИРЕВІ 26 МІЛЬЙОНІВ ДОЛАРИВ

Дві мешканки американського штату Індіана – 90-річна Берніса Деві та 91-річна Вірджинія Бассо – вирішили надати матеріальну підтримку чоловічому католицькому монастиреві св. Мейнарда. Кожна з літніх пань заповіла чернечій обителі по \$13 млн. з особистих збережень. Обидві старенькі часто зверталися до монахів за духовною підтримкою і навіть проживали в межах абатства, в будиночку для гостей, але ченці навіть не здогадувались, що ті володіють такими коштами.

Спочатку в абатстві не йняли віри звістці про те, що обитель стала багатшою на \$26 млн., а потім влаштували урочистий молебень. «Ми вважаємо, що це – милість Господня, – заявив абат Ламберт Рейлі. – Ось справжній доказ того, що завжди треба бути гостинними і доброзичливими».

СІЛЬСЬКИЙ КАТОЛИК З-ПІД ЄЛГАВИ СПОРУДИВ ХРАМ НА СВОЇЙ ЗЕМЕЛЬНІЙ ДІЛЯНЦІ

Як повідомляє латвійська преса, сільський будівельник з Єлгавського району Юріс Аудзіонс спорудив на своїй земельній ділянці у Вецумнієках храм, який потрапив у всі латвійські туристичні путівники. Відразу після спорудження церкву освятив ксьондз, який спеціально приїхав заради цього з Єлгави.

За словами самого будівельника, зводити храм він почав після того, як 12 років тому під час зупинки серця побачив знак – «благородне сяяння, від якого по всьому тілі розлилися спокій і благодать... Саме тоді я збагнув, у чому моє призначення», – пояснив Юріс Аудзіонс. Підсумовуючи, він заявив: «Господь – єдиний. Тому, хоч я і католик, але до мене приїжджають і лютерани, і єговісти, і православні. Я бачу Бога таким, інші – трохи іншим. Але головне – мати Його в душі і слідувати Його заповідям».

СТАТИСТИКА: КАТОЛИКИ І ПРОТЕСТАНТИ Є НАЙБІЛЬШИМИ КОНФЕСІЯМИ У США

Згідно з найсвіжішими даними соціолого-статистичних досліджень, проведених у листопаді 2008 року соціологічною службою ARIS, у США проживає 173 млн 402 тисячі християн, тобто близько 76% мешканців країни, повідомляє ЕАІ. Католики різних обрядів складають 25% цієї кількості, протестанти різних деномінацій – 51%.

Детальний статистичний розклад виглядає таким чином: католики – 25,1%, баптисти – 15,8%, методисти – 5,0%, лютерани – 3,8%, п'ятидесятники – 3,5%, пресвітеріани – 2,1%, англікани – 1,1%, православні – 0,6%, адвентисти – 0,4%. Частина респондентів відповіла на питання про віросповідання «просто християнин» або «просто протестант» (14,2%). Крім того, до християн зараховані Свідки Єгови (0,8%) і мормони (1,4%).

Серед представників інших релігій найбільше у США євреїв – 1,2%. Представників «східних релігій» (індуїзм, буддизм, сикхизм, конфуціанство, даосизм, синтоїзм) – 0,9%, мусульман – 0,6%. Членів новітніх релігійних рухів налічується 1,2%.

Жахлива сенсація: де знаходиться – пекло?!

Тривалий час під грифом «Цілком таємно» в Національному управлінні з космічної авіації (НАСА) зберігалася сенсаційна інформація. Ще далекого 9 серпня 1978 року з борту космічної станції «Скайлеб-2» астронавти передали повідомлення, яке приголомшило всіх співробітників Лабораторії космічних досліджень США. У ньому говорилося: «Пекло знаходиться всередині Сонця. Ми бачимо, як горять мертві. Ми бачимо пекло». Зв'язок на декілька секунд урвався, а потім посланці Землі почали передавати з космічного простору звичайні для польоту дані, неначе й не було перед цим сенсаційного послання.

Пекло

Фахівці НАСА довгі 16 років спростовували всі чутки про цю подію. Але у 1985 році американський журнал «Світова наука» підвів завісу таємниці. Неймовірно повідомлення екіпажу «Скайлеб-2», виявляється, таки було опубліковане і кинуло людей в жах.

У серпні 1978 року астронавти, перебуваючи на борту космічного корабля, досліджували сонячні спалахи за допомогою спектрогеліографа, який фіксував усі зміни на фотоплівці. Під

прилад фіксував жахливе видовище: у цьому вогняному стовпі з'явилися сотні тисяч людських осіб, мучених тортурями у вічному полум'ї. Спочатку астронавти подумали, що це галюцинація, але зображення осіб були дуже чіткими. Астронавти бачили те, чого, на думку атеїстів, не існує, – пекло. Як стверджує журнал, зараз дані, отримані американцями, ретельно вивчаються.

Чистилище

Через десять років після цього сенсаційного повідомлення деякі американські видання повідали читачам про ще одну фантастичну подію. Використовуючи спеціально створену апаратуру і телескоп для спостережень в інфрачервоному випромінюванні, дослідники НАСА зняли на фотоплівку дивне явище: у відкритому космосі ширяли примари померлих людей і тварин. Ця подія викликала різку розбіжність між представниками офіційної науки, парапсихологами та служителями Церкви. Але в одному були єдині всі: фотографія – справжня! Один із

На фото NASA: спалах на Сонці. Справа вгорі – протуберанець (викід речовини) простягнувся на відстань більше ніж сто тисяч кілометрів.

пир, коли можна буде пояснити людям, що являють собою ці утворення, які світяться і мають форму людини.

Перші знімки невідомого учени отримали, коли досліджували вплив Сонця на планету Нептун. На фотографіях чітко видно безліч людських тіл, що світяться. Думки науковців із цього приводу були неоднозначні. Так, іспанський теолог Педро Гарсія вважає: «Ця частина Всесвіту є чистилищем – місцем між раєм та пеклом. Тут душі померлих очікують суду за свої земні справи». Інший знаменитий американський фізик, який побажав зберегти інкогніто, заявив: «Ці форми – результат електричних імпульсів – справжнє ество життя, яке не має ні начала, ні кінця. Коли люди вмирають, електрика їхнього тіла виходить в космос. І це все». А от автор 11 книг про інопланетні цивілізації доктор Алан де Вольєра дійшов висновку, що форми, які видно на фотографіях, не що інше, як позаземні істоти...

Незважаючи на безліч різних думок, очевидне одне – до існуючих таємниць людства додалася нова. Із цього приводу представник НАСА заявив: «Над її розгадкою зараз триває напружена робота, незважаючи на величезні видатки». Можливо, в недалекому майбутньому мешканцям нашої планети і стануть відомі найнеймовірніші результати, однак дуже сподіватися на це не варто: військові,

як відомо, уміють зберігати таємниці.

У пошуках раю НАСА залишила без коментарів факт, що приголомшує уяву: американський астронавт Чарльз Гінсон пробув у космосі... 28 років! Представники НАСА приватно стверджують, що подібний випадок неможливо пояснити, а офіційний представник цієї організації заявив: «Ми втратили контакт з командиром космічного корабля Ч. Гінсоном через 3 години 58 хвилин після старту. Оскільки місія була таємною, ми не могли повідомити про це публічно. У наших документах

Чарльз Гінсон фігурує як особа, яка безслідно зникла. І так було

літні співробітники добре його пам'ятають.

Чарльз Гінсон відбудув карантин на авіабазі «Едвардс» у Каліфорнії. Астронавт і корабель «Джеміні» ретельно вивчалися. Спеціально створена група психоаналітиків намагалася отримати від Гінсона відомості про його фантастичну пригоду.

– Фізично він почуває себе добре, але повністю дезорієнтований, – заявив репортерам співробітник НАСА. – Не усвідомлює своєї відсутності на Землі протягом тривалого часу. Психічний стан астронавта залишає бажати кращого, його слова неможливо зв'язати в одне ціле. На питання, де він знаходився, чи спілкувався з жителями космосу або якимись «надприродними» силами, Гінсон незмінно відповідає: «Ніколи більше!...

На фото NASA: американський космічний апарат «Джеміні-6» на орбіті

до 26 березня 1991 року. У той весняний день, майже через 28 років після того, як астронавт зник у космосі, одна американська військово-морська частина прийняла радіограму Ч.Гінсона. Незабаром після цього в океані була знайдена капсула «Джеміні» з астронавтом на борту.

Виникає питання: як астронавт міг існувати в космічній безодні 28 років із запасом палива, їжі та води всього на півроку? Без участі якихось «позаземних» сил таке немислиме!

У цій загадковій справі офіційної версії НАСА не існує. Космічний корабель з астронавтом на борту запускали військові, тому все покрито таємницею. Документи, які стосуються цієї події, пропали разом з архівом. Немає навіть доказу того, що Гінсон перебував у штаті НАСА, хоча всі

Ви повинні зрозуміти: це – ваші вороги!» Подальші запитання викликали істеріку і плач.

Відомий польський маг Кшиштоф Булишко через засоби масової інформації заявив тоді, що скоро астронавт заговорить, і те, що він розповість, сколихне суспільство. Проте пройшло вже досить багато часу, а нових відомостей про 28-річний космічний вояж не з'явилося. Можливо, це безпосередньо пов'язано з виявленням у космосі пекла і чистилища. Цілком імовірно, що Ч. Гінсон побував у раю, оскільки повернувся на Землю живим. Але де ж тоді знаходиться цей рай? І чи так там вже й добре, якщо астронавт вигукував: «Ніколи більше!»

Джерело: cosmosfera.ru

На фото NASA: американська орбітальна станція «Скайлеб-2»

час цього спостереження на небесному світилі стався вибух величезної сили. З глибини вогняної кулі на 800 тисяч кілометрів (!) вгору вирвався стовп гелію. І несподівано на очах у приголомшених спостерігачів рідкий потік газу застиг. Цілих 70 секунд

членів офіційної комісії експертів заявив: «Ми давно знаємо про існування примар. Ще в травні 1993 року ми змогли побачити цих істот в космосі за допомогою телескопа «Хабл». Проте керівництво НАСА та уряд вирішили ці відомості засекретити до тих

У Берліні знайдено договір, який Адольф Гітлер уклав із... сатаною. Контракт датований 30 квітня 1932 року і підписаний кров'ю обома сторонами. Згідно з ним, диявол надає Гітлеру практично необмежену владу при умові, що той використовуватиме її для зла. В обмін фюрер обіцяв віддати свою душу рівно через 13 років.

Чотири незалежні

Знайдено договір Гітлера з дияволом

експерти вивчили документ і зійшлися в думці, що підпис Гітлера – дійсно справжній, характерний для документів, підписаних ним у 30-40-х роках. Як повідомляє «Портал Кредо», диявольський підпис теж збігається із тим, що стоїть на інших подібних договорах із владикою пекла. А таких документів історикам відомо чимало. Повідомляється, що за основу клятви узято текст зі збірки статей Р.Х.Робінса «Відовство, якого не було». Цей договір нібито був укладений між дияволом та яки-

мось джентльменом з Піньяроля ще у 1676 році.

– Я впевнена, що документ справжній, – заявляє доктор Грета Лайбер, яка вивчає різноманітні угоди з нечистою силою. –

Він допомагає розгадати загадку того, як фюреру вдалося стати правителем Німеччини. Судіть самі: до 1932 року він був просто невдахою, його вигнали з вищої школи, він двічі про-

валкувався на іспитах в Академію мистецтв, навіть сидів у в'язниці. Всі, хто знав його у цей час, вважали його ні на що не придатним. Але з 1932 року його доля круто змінилася – він буквально «катапультивався» у крісло влади і в січні 1933 року вже правив Німеччиною. Здається,

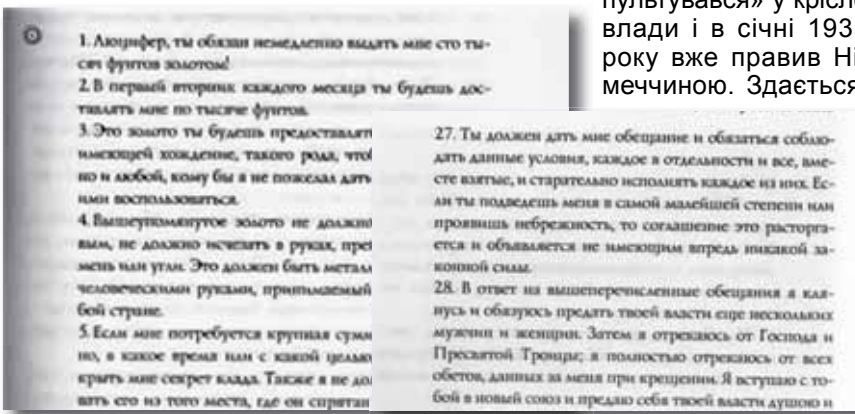
пояснити це можна лише союзом із сатаною. А 30 квітня 1945 року – рівно через 13 років – Адольф Гітлер наклав, зненавиджений усім людством, на себе руки...

– Саме так сатана і діє, – додає далі доктор Лайбер. – Вибирає невдачу, якого мучить честолюбство та жадання мирських задовольень, і обіцяє виконати його бажання. В результаті – безліч бід для тих, хто його оточує, і повна катастрофа для того, хто «купився» на його обіцянки. І Гітлер повністю укладається в цю

схему... Контракт фюрера з сатаною було знайдено у старій скрині серед руїн згорілого будинку на околиці Берліна. Як він туди потрапив – невідомо. Текст сильно пошкоджений, але все-таки його можна прочитати. Зараз документ знаходиться в міському історичному інституті.

«Оглядач»

ПЛАЧ НЕНАРОДЖЕНИХ

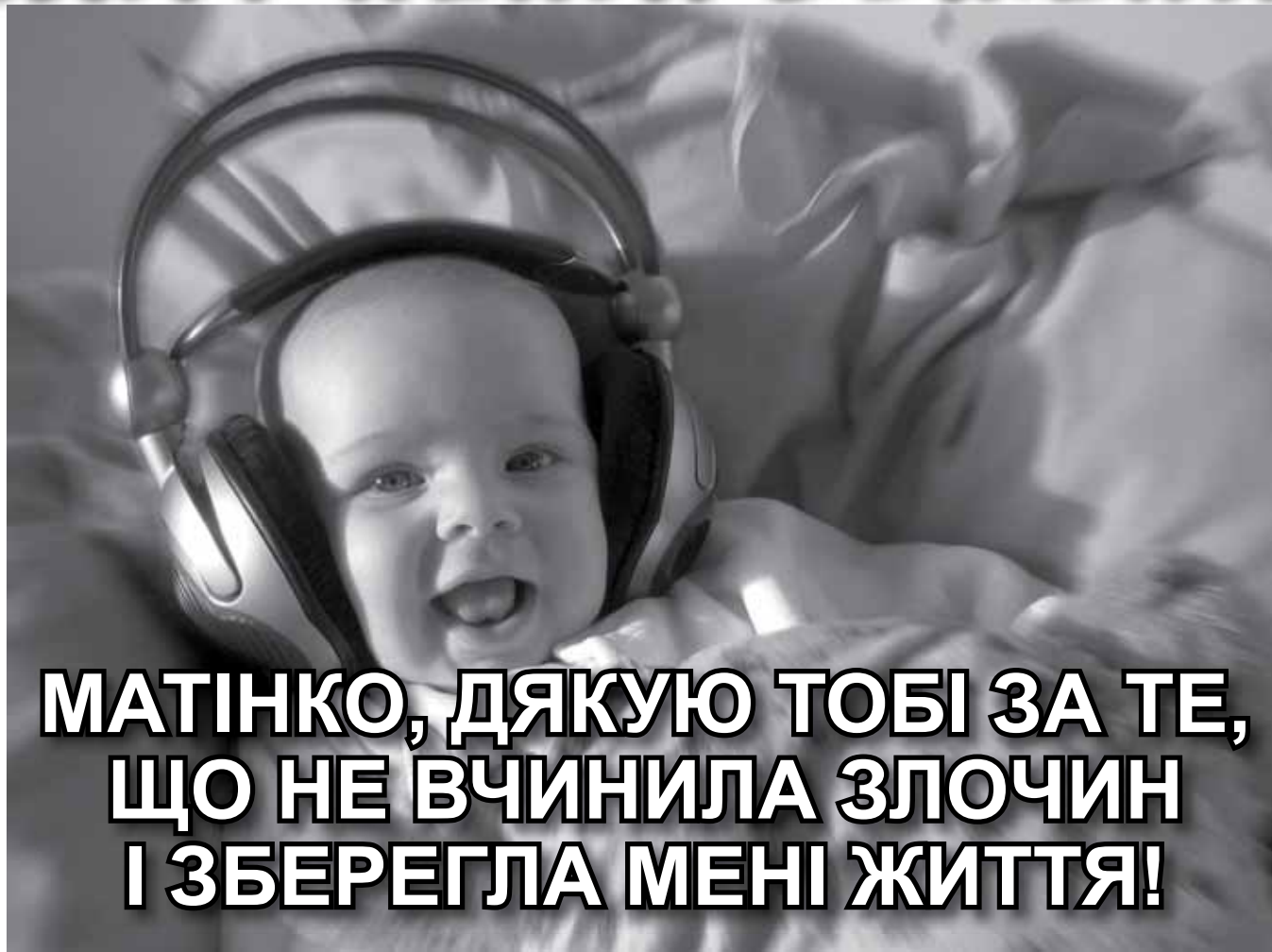
Ще декілька років тому слово «аборт» викликало у людей страх, жах, шок. Сьогодні ж це явище сприймають куди спокійніше. Це тому, що люди змирились і ставлять підпис під словами «перервати вагітність». Можливо, зовсім швидко аборт стане такою ж звичною справою, як вирвати зуб.

Спеціально до Дня захисту дітей, який припав на 31 травня, відбулась акція під назвою «Збережи життя! Аборт – це злочин!» Прямо в центрі міста, біля пам'ятника Шевченкові, людям довелося почути відверті заклики: «Життя – це тайна. Пізнай її!», «Життя – це безодня невідомого. Не бійся вступити в неї!», «Це – нове життя! Захисти його!»

Багато людей переконані, що мам-убивць можна порівняти з зозулею. Але це стереотип. Навіть зозуля, перш ніж підкинути свої яйця в чуже гніздо, перевіряє обране місце, і лише тоді покине своїх діточок, коли впевниться, що вони виживуть у цих умовах.

Як пояснюють жінки свій учинок? Легко: дитинка ще не сформована, що це – лишень клубочок чи маленька грудочка. Але насправді у це тільце вже вдихнули життя, воно розвивається. Зупинити цей розвиток – означає знищити, зруйнувати, вбити паросток життя.

Як вони наважуються на такий крок? Вони думають, що виходу нема. Але вихід завжди є – народжувати. Звичайно, вони не усвідомлюють цього, бо не бачать перебігу вагітності, не ознайомлені зі стадіями розвитку зародка. Вони

**МАТІНКО, ДЯКУЮ ТОБІ ЗА ТЕ,
ЩО НЕ ВЧИНИЛА ЗЛОЧИН
І ЗБЕРЕГЛА МЕНІ ЖИТТЯ!**

дивляться на свій плоский живіт і не помічають життя у ньому. Хоча варто знати, що вже у момент зачаття є усі елементи, що творять нову людину. Цієї миті вже визначено, якого кольору будуть очі, до яких хвороб буде дитинка схильна. На першому місяці є зачатки майбутніх органів, а ще через місяць ембріон важитиме 11 грамів і буде величиною у 3 см. Малюк має пальчики на руках і ногах. А на 12 тижні обличчя стає схожим на людське. Дитинка вмє морщитися, навіть усміхатися і починає смоктати пальчик... На п'ятому місяці малюк стає активнішим, демонструє свій настрій і штовхається. Як бачимо, це – цілий етап формування людської істоти. Це – повноцінний організм, генетично подібний до своїх батьків. Але найпер-

ше – це Божий подарунок: Бог не всім дає можливість бути матір'ю. Знаємо ж, що тисячі жінок страждають від безпліддя. То чому бачимо такий парадокс:

ті, хто має щастя відчути себе в ролі матері, самі ж убивають це щастя, а ті, кому не дано народити, благають про первістка?

Так, жінки 21 століття на своїх плечах несуть великий тягар злободенних проблем. Народжувати – дорого. Це – одна із причин, через яку матері відмовляються від дітей. Їх мучать питання: як поставити дитинку на ноги, як забезпечити їй повноцінне життя? І самі ж дають відповідь: ніяк, краще не народжувати. Але варто задуматися: все так не буде, настануть кращі часи, а гріх залишиться, нікуди він не дінеться, а лише стане клеймом на все життя.

Можна виділити три основні групи жінок, які зважуються на цей страшний злочин. Насамперед – це дівчата-підлітки, які щойно скуштували дорослого життя. Вони у 15 років

вже відчули усі його солодощі і сповна вдихнули гіркоту. Вони, як правило, соціально неспроможні, ще повністю залежні від батьків. Дівчатка підпису-

тіло в обійми пристрасті, на людське задоволення ніколи не пізно, а от повернути втрачену невинність уже неможливо.

Друга група жінок – це жертви безвихідних ситуацій. На аборт їх змушує піти незапланована вагітність, яка виникла в результаті неефективності таблеток чи інших засобів контрацепції, згвалтування чи неможливості продовжувати вагітність через важку несподівану хворобу, а також у зв'язку зі смертю чоловіка або розлученням, при відсутності соціальних умов для виховання дитини.

І, нарешті, третя катего-

рія – жінки, які вважають аборт засобом запобігання вагітності. Якщо наші бабусі взагалі не знали про аборт, то сьогодні, в міру своєї неосвіченості, низького духовного рівня та аморальності, на цей крок зважуються несвідомі.

То на кому ж лежатиме тінь дітовбивства? На матері? Отій єдиній у світі людині, що носить під серцем своє дитя... Хіба має вона право на вбивство? Хто дав їй це право? Лікар? Той, котрий давав клятву Гіппократа перед собою і Господом Богом? Чи держава? Та правова система, чий закони насправді зовсім незаконні! Чи, можливо, винне у всьому маленьке дитячко?

У сучасному суспільстві ця проблема – одна з найгостріших. З тієї причини, що її просто не вирішують. Діти помирають, їх викидають, загортають у папір, а світ байдуже спостерігає.

Дитина – це не помилка, як дехто міркує. Вона – не прокляття, якого треба найшвидше позбутися.

Кожного дня чуємо про нездорову фінансову систему, свинячий грип, спади в економіці, всюдисущу кризу. Чому ж держава не бореться з абортами? Українське суспільство «зелене» – його потрібно виховувати. Інакше дітей і далі вбиватимуть та вважатимуть «помилкою».

Подібна акція лише доводить – ситуацію в країні необхідно змінювати. Україна не може надалі залишатися найубогішою духом нацією.

Христина ГОГОЛЬ

БІБЛІЯ – ДУХОВНА ЇЖА

Був травневий день... Просторе приміщення Львівської семінарії Святого Духа... У центрі – жовто-блакитний прапор. Це, щоби ми ані на мить не забували про свій край... Через відчинене вікно вривається вітер і одразу чути присутність когось Всесильного... Скраєчку поставили книги, палітурки яких червоногарячі. Усім присутнім цікаво: що то за такі вогняні книги? А це – Святе Письмо, котрому, власне, і присвячене це маленьке свято, що має свою назву – Міжнародна науково-практична конференція «Слово Боже у житті та місії Церкви в Україні».

Вона тривала два дні – 19-20 травня. Організаторами її стали Патріарша катехитична комісія УГКЦ та Катехитично-педагогічний інститут Українського католицького університету. Мета конференції полягала в усвідомленні важливості Божого слова у житті Церкви, у накресленні плану дії та шляхи втілення в життя Біблійного апостоляту в УГКЦ.

Основною частиною конференції була презентація Нового Завіту зі вступами і коментарями Єрусалимської Біблії. Розповів про Святе Письмо викладач УКУ о. Тарас Барщевський. Він, зокрема, зазначив:

– Важко сказати нову чи стару книгу ми вам сьогодні презентуємо. Її перекладом займався о. Іван Хо-

менко. Хоча ми всі доклали зусиль, аби переклад виглядав найбільш офіційно і довершено. У 1956 році текст вийшов французькою мовою, 1962 року його побачив Рим, а 1980 року видання було видано втретє. Текст 2007 року вийшов уже істотно поправлений та узгоджений. І ось ми бачимо Новий Завіт знову у всій його красі 2009 року. Тепер він має форму Єрусалимської Біблії.

Як впізнати в «українському» Новому Завіті Єрусалимську Біблію? Перше – це додатки, які служать для віруючих ключем (скорочення для розуміння). Ще один скарб – вступ. Він досить нелегкий, зате прекрасний, повний прихованого змісту. До нього можна приступити тільки з умінням читати – читати повільно, уважно, молитовно. Друге – примітки, що розташовані паралельно з рядком. Третє і найважливіше – це коментарі. Вони звертають нашу увагу на значення слів. І оце ядро слова дає нам церковне тлумачення. Особливо вражає кількість коментарів. Часто тлумачать такі слова, які є серцевиною якоїсь теми. Наприклад, надія, віра, любов... Крім інтерпретації, вони ще й містять вказівки, де про це ще можна почитати. Таким чином, ми ще раз і ще раз повертаємося до цієї теми, заглиблюючись у її зміст. Цими складовими і визначається новий формат видання.

І останнє – нарешті ми бачимо ознаки поезії: коли кожний рядок виділено – хочеться наспівувати... Звичайно, нам не вдалося зекономити 150 сторінок. Зате такого роду щедрість корисна – легше читати і молитись.

НАПРИКІНЦІ КОНФЕРЕНЦІЇ АВТОРОВІ МАТЕРІАЛУ ВДАЛОСЯ ПОСТАВИТИ О. БАРЩЕВСЬКОМУ ЩЕ КІЛЬКА ЗАПИТАНЬ, КОТРІ ПРОПОНУЄМО НАШИМ ЧИТАЧАМ.

– Отче, скажіть як правильно читати Святе Письмо?

– Як бачите, Новий Завіт з коментарем Єрусалимської Біблії – книга універсальна. Можна сісти і самому перечитати її, можна молитися групами, але вона вимагає певного рівня культури, глибокого знання. Вона – нескладна для читання... Є одна велика перевага – цей Новий Завіт пояснює себе сам, пропонує читачеві безліч ключів. А взагалі читати

Святе Письмо потрібно уважно, наполегливо. Воно потребує розуміння. А це можливо лише в умовах тиші, спокою – фізичного і морального.

– Біблія, а в даному випадку – цей новий її примірник, – духовна їжа для віруючих. Тож яка сила в Божому слові?

– Тут варто усвідомити одне: Біблія – це не частина якоїсь історії, не шматок вигадки чи легенди і не казка перед сном. У Божому слові завжди прихований

великий зміст. А чи зрозуміє цей зміст людина – залежить уже від неї самої. Новий Завіт з коментарями допоможе зрозуміти багато ключових слів. Адже кожен коментар виводить читача на пояснення. Ланцюг цих асоціацій, тлумачень і приведе вас до істини.

– Є люди, які ніколи не тримали в руках Біблії, і люди, що не знаходять часу на її читання. Що вони втрачають?

– Втрачають все, буквально все... Але цих людей треба розрізняти. Люди, що ніколи не читали, вже і ніколи не зловлять суті. А молодь у свої вісімнадцять звичайно думає: навіщо воно мені потрібно? Але проходить час... І в тридцять ми думаємо: що дали? А в сімдесят: що залишиться? Це все залежить від людини: чи їй потрібно тільки поїсти, попити, поспати – а чи їй потрібно більше?..

Христина ГОГОЛЬ

На світлинці: група учасників конференції.

Підготував диякон Андрій СТАСІВ

о. МИКОЛА КУШПІТ – ІСПОВІДНИК ВІРИ З ЯВОРОВА

Багата на патріотичних мешканців славна яворівська земля. Тут вони народжувались, жили, творили і відходили у вічність. Саме тут залишилась про них незгасна пам'ять, і жодні накази, заборони чи приписи не змогли затерти їх помітний слід у справі національно-культурного і духовного піднесення.

Безсумнівним представником яворівської національної еліти був парох церкви Різдва Пресвятої Богородиці, що на Малому Передмісті Яворова, катехит гімназії «Рідна Школа» та сестер-василіянок, учасник визвольних змагань 1918-1920 років о. Миколай Кушпіт. Його життя – це життя людини-патріота і, як згадували його учні, насамперед українця, а вже потім священника.

Народився о. Миколай 22 травня 1894 р. в с. Зіболки Жовківського повіту на Львівщині. Початкову освіту здобув у сільській школі, а згодом поступив на навчання до Львівської гімназії, яку закінчив у 1916 році. Саме Львівська гімназія відкрила перед молодим юнаком двері у широкий світ знань, боротьби, самовиховання, пошуку Бога, – одним словом, тими цінностями, які допомогли йому у майбутньому стати вірним патріотом і ревним душпастирем.

Перша світова війна дещо перекреслила плани вдумливого і розважливого юнака набути вищих знань. Після трьох місяців навчання в австрійській військовій школі офіцерів Микола Кушпіт у чині офіцер-хорунжого 58-го піхотного полку, офіцера 89-го Галицького полку пройшов через усі жахи війни. Також під час визвольних змагань брав участь у кампанії «Поділля-Київ», в боях з окупаційною більшовицькою армією влітку 1919 року під Жмеринкою, Вінницею, Фастовом та Васильковом, а також був комендантом м. Гусятина на Тернопільщині, яке на той час було базою близько 50 тис. вояків УГА. Після поразки визвольних змагань в Західній Україні рештки військ УГА були інтерновані в Польщі, де їх з 1919 р. очікував створений поляками концтабір для українських полонених і заарештованих у Домб'є. У цьому передмісті Кракова з 12.000 осіб через голод, антисанітарні умови та катування померла майже половина в'язнів. Через жахи Домб'є довелося в 1920 р. пройти і коменданту Кушпіту. Пройти і вжити, аби подальшу частину свого життя присвятити цілковито на служіння Богові і Його Церкві.

Після звільнення з табору у 1921 р. Микола вступає на навчання до Перемиської духовної семінарії, яка була в цей час у Галичині чи не найкращим вищим духовним навчальним закладом. Після закінчення повного курсу навчання Миколай Кушпіт отримав у 1925 р. дияконські, а згодом – і священничі свячення з рук перемиського єпископа Йосафата Коциловського. Першу парафію отримав у с. Страшевичі Старо-Самбірського повіту, відтак з лютого по жовтень 1926 р. був парохом в с. Коропуж Рудківського повіту. 23 жовтня 1926 р. о. Миколай Кушпіт прибув до Яворова, де отримав парафію на Малому Передмісті в церкві Різдва Пресвятої Богородиці. Саме тут пройшли тринадцять чи не найкращих років улюбленого всіма пароха.

Після свого приходу о. Миколай застав тут значну кількість атеїстів – людей, обдурених більшовицькою пропагандою «соціалістичного раю», що вже не обіцяло спокійного життя. Не обійшлося навіть без погроз.

Успадкувавши від попереднього пароха о. Івана Яремчука стару церковцю, довелося о. Миколою прикласти чимало зусиль до розбудови храму. Одночасно був катехитом української гімназії «Рідна Школа», а також духовним провідником учениць «Приватної вселюдної школи С. С. Василіянок» з українською мовою навчання в Яворові.

(Продовження у наступних числах «Мети»)

ІСНУВАННЯ І ДІЯЛЬНІСТЬ ДИЯВОЛА

Диявол існує. Про це свідчить Святе Письмо від книги Буття до Одкровення включно. У притчі про кукіль Господь запевняє, що ворог посіяв між пшеницею кукіль (Мт. 13,25). У притчі про сівача приходиться лукавий і викрадає посіяне в серці.

(Мт. 13,19).

3. Діяння святих Апостолів підводять підсумок життя Ісуса таким чином: «Він ходив, благодіючи і зціляючи всіх, кого поневолив диявол» (Діян. 10,38). А апостол Іван пояснює причину Воплочення так: «Для цього і з'явився Син Божий, аби зруйнувати діла диявола» (1 Ів. 3,8).

Христос є справжнім переможцем диявола. «Нині князь світу цього буде вигнаний геть», – скаже Ісус під час Таємної Вечері. Бог «виіршив по-новому й остаточно увійти до людської історії, пославши Свого Сина в нашій плоті, аби через Нього позбавити людей влади пійти і сатани» (II Ватиканський Собор, Декрет «Ad gentes divinus», 3).

Незважаючи на це, диявол усе ще має деяку владу в світі завдяки цьому, що люди не приймають плодів Спасіння. Він має владу над тими, хто тим чи іншим чином добровільно віддав себе в його руки, надаючи перевагу царству пійти над царством благодаті. Однак відзначимо, що «сила сатани не безмежна. Він всього лише тварюка – сильна, оскільки тварюка виключно духовна, – але, проте, тварюка: він не може перешкодити творенню Царства Божого» («Катехизм Католицької Церкви», 395).

Ми повинні черпати якнайглибше упевненість в усвідомленні того факту, що Господь Бог залишив нам дуже багато благодатних засобів, які роблять для нас можливою постійну успішну боротьбу зі злом і життя на землі в мирі і радощах, які властиві справжнім християнам. До цих засобів належать молитва, піст, часта сповідь і Причастя, любов до Пресвятої Діви Марії. У присутності Матері нашої ми завжди знаходимося у безпеці.

Ефективним засобом проти підступів диявола є також свята вода. «Ти запитуєш мене, чому я так наполегливо рекомендую щоденне користування святою водою. Я міг би вказати багато причин. Проте важко знайти кращий аргумент, аніж той, який наводить св. Тереза Авільська: «Ніщо не здатне спонукати бісів до настільки стрімкої і безповоротної втечі, як свята вода» (Ескрива).

Іван Павло II навчає нас, що коли ми молимося, то повинні понад усе думати про те, що висловлене в останньому проханні молитви «Отче наш»: «Не введи нас у спокусу. Избав нас від лукавого. Не допусти нам, Господи, впасти в невірність, до якої штовхає нас той, хто був невірним від початку» (Іван Павло II, Загальна аудієнція, 13.VIII.1986). А найкращим доказом того, що ми хочемо на місце диявольського «non serviam» поставити наше особисте «serviam» – «служитиму Тобі, Господи», – буде наше особливе зусилля в час цього Великого посту бути ревними щодо всього, чого Бог чекає від нас.

ДОПОМОГА АНГЕЛІВ ХОРОНИТЕЛІВ

1. Існування Ангелів Хоронителів. Благочестя перших християн.

2. Як можуть допомогти нам Ангели Хоронителі.

3. Любов до Ангелів Хоронителів. Богослужіння, присвячене їм.

Свангеліст Матей закінчує свою оповідь про спокусу Господа нашого такими словами: «Тоді залишає Його диявол; і ось Ангели приступили і служили Йому» (Мт. 4,11).

1. «Придивімось уважніше до участі ангелів у житті Ісуса, оскільки саме так можна краще збагнути їхню роль у людському житті як таку. Християнська традиція бачить в Ангелах Хоронителях вірних друзів, яких Бог дає кожній людині, аби вони супроводжували її у життєвій дорозі.

(з «Роздумів» на кожен день Великого посту
Франсіска Ф. Карвахала)

(Продовження у наступному числі «Метри»)

Продовження, початок у попередньому числі «Метри»

ОБОВ'ЯЗКИ ДІТЕЙ ВІДНОСНО БАТЬКІВ (II)

Батьки з волі Божої дають дітям земне життя і їх виховують, тому вони для своїх дітей є Божими заступниками й найбільшими добродіями. З тієї причини Господь Бог окремою Заповіддю наказує дітям своїх батьків шанувати, їх слухати та їх любити. З усіх Божих Заповідей 4-та Заповідь єдина, що за її збереження Бог уже тут, на землі, обіцяє як нагороду особливе благословення і довге життя, а за нехтування нею часто карає.

Благословення і довге життя

Дві речі тут, на землі, є особливо бажані і дорогі для кожної людини: Боже благословення і довге життя. Хто не хотів би, щоб йому було добре, щоб його Бог благословив, щоб був щасливий та щоб мав довге життя? І все те Господь Бог пов'язав із додержанням 4-тої Заповіді. Тому св. Апостол Павло навчає дітей словами: «Шануй батька свого і матір – це перша заповідь з обітницею: щоб тобі добре було і щоб ти на землі був довголітнім» (Єфес. 6,2-3).

Хто шанує своїх батьків, той подобається Богові і сповняє Божу волю. Тож, очевидно, на такому спочиватиме Боже благословення. «Хто шанує батька, – каже св. Письмо Старого Завіту, – той матиме вітху в дітях, і в день своєї молитви буде вислуханий. Ділом та словом шануй твого батька, щоб його благословення зійшло на тебе. Бо добродійство батькові не буде забуто: надолуженням за гріхи воно тобі причислиться. Благословення батьків будує дома дітям» (Сир. 3,5-11).

Щоденне життя свідчить, що добрі діти звичайно мають щасливе подружжя, мають добрих дітей та долюбляються маєтці.

Славний німецький генерал Цітен у молодому віці служив за пажа на дворі Фридриха I, короля Прусії. До його обов'язків належало вночі тримати сторожу при дверях королівської спальні. Він мав бідну матір, яку любив і дуже бажав їй матеріально допомогти. Тому радо сповняв таку ж саму нічну службу і за інших пажів, за відповідною винагородою. Одноного разу вночі король не міг спати і дзвонить на пажа, щоб йому подав книжку до читання, але паж не входить. Король встає і при дверях знаходить молодого Цітена заснулого, а в його руці – напізакінчений лист до своєї матері. Король з цікавості прочитав цього листа. Хлопець писав до матері, що йому тяжко вночі не спати і за інших сторожити, але він це радо робить, щоб міг кілька марок більше послати матері. Королеві сподобалася любов хлопця до своєї матері. І щоб йому допомогти, він до його кожної кишені вложив по кілька золотих монет. Від тієї ночі кар'єра Цітена була запевнена.

БОГ КАРАЄ ЗЛИХ ДІТЕЙ

Як Господь Бог благословить добрими дітям, так також Він карає лихих дітей за брак пошани, послуху

ШАНУЙ БАТЬКА І МАТІР ТВОЮ, ЩОБ ТОБІ БУЛО ДОБРЕ, І ЩОБ ТИ ДОВГО ПРОЖИВ НА ЗЕМЛІ

ЧЕТВЕРТА БОЖА ЗАПОВІДЬ

о. Юліан КАТРИЙ,
«Заповіді Божі»

й любови до своїх батьків. Читаємо у св. Письмі Старого Завіту, що Хам насміхався із свого батька Ноя, коли він, не знаючи сили вина, впився і лежав обнажений у наметі. Інші діти накрили наготу батька. За таку непошану Ной прокляв Хама і його нащадків.

Закон Мойсея у своїх приписах строго осуджував дітей, що своїх батьків не шанували, зневажали, кривдили, проклинали або навіть на них свою руку підносили. Тому то св. Письмо Старого Завіту за провини проти батьків накладає на злих дітей різні карі, включно з карою смерті. Тут читаємо: «Проклятий, хто зневажає свого батька і свою матір»

(Второз. 27,16). «Хто проклинатиме свого батька або матір, того скарата смертю. Хто вдарить батька свого або матір, скарата його смертю» (Вих. 21, 15-17). «Око, що погорджує своїм батьком і що ненці не кориться – те око нехай видзьобають круки і пожеруть орли. Хто обдирає батька або матір і каже: «Це не гріх», – той товариш розбишаки. Хто обдирає батька і проганяє матір, той син ганебний, безсоромний. Хто проклинає батька-матір, того свічка погасне у глухій пійтмі» (Припов. 19,26; 20,20; 28,24; 30,17).

Бог також карає непослушних і бунтівливих дітей. Ось приклад:

Авесалом робить бунт проти свого батька царя Давида, бо хоче зайняти його престіл. Однак бунт йому не вдався і за нього він заплатив власним життям. Про його трагічну смерть св. Письмо так говорить: «Був Авесалом верхи на мулі, а мул увійшов під густі гілляки великого дуба; голова його зачепилася за дуба, і він повис між небом і землею, а мул, що був під ним, пішов собі далі... І взяв Йоав, полководець царя Давида, до руки три стріли і всадив їх у серце Авесаломові, що ще живий висів на дубі. Десятеро Йоавових зброєносців обступили і били Авесалома, доки не забили... Взяти вони Авесалома й кинули його до великої ями в лісі

та насипали над ним велику купу каміння» (II Сам. 18, 9-17).

Подібна доля стрінула обох синів священника Елі. Вони були ледачі, погано поводитися, грішили людей і ніяк не хотіли слухати частих напорувань свого батька. За те Бог видав їх на смерть, бо на Ізраїль напали філістимляни і в боротьбі загинули обидва сини Елі (I Сам., гл. 2-4).

Скільки-то дітей сьогодні по всьому світі бунтують проти своїх батьків, проти дисципліни в родині і в школі, проти авторитету Церкви й держави. Щораз більше й більше ввесь світ охоплює загрози, сумна і трагічна проблема – проблема злочинності дітей і молоді. Ця проблема зганяє сон з очей батькам, над нею ломлять собі голови провідники громад, держав і Церкви. Один визначний муж Америки каже: «Ми робимо великі старання побороти рака або знайти лік на нього, на недуги серця, на дитячий параліч, але найбільша недуга-каліцтво нашої суспільності – це злочинність молоді». Наслідки цієї злочинності дізнає на собі майже кожна людина, родина, громада, народ. Молодість, проведена на злочинах, мститься найбільше на самій молодій людині. Вона дозрівши, починає поволі розуміти, що її життя на блудній дорозі змарноване. Скоріше чи пізніше закони справедливості скують її руки й вона опиниться у в'язниці. А на неї на ціле життя впаде тавро злочинця.

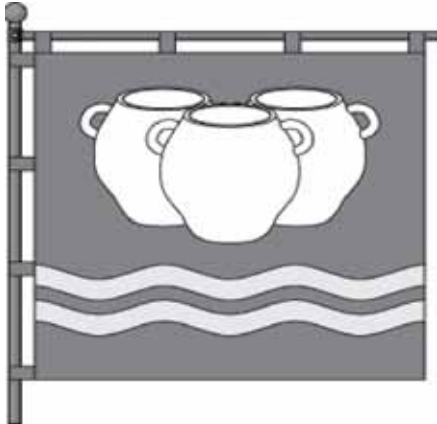
Один хлопець в Америці, засуджений на кару смерті за свої різні злочини і вбивства, перед смертю так писав з в'язниці: «Змарнована дитячі літа, змарнована моя молодість і моє життя. Щойно тепер я бачу, що моє виховання нічого не дало мені ані на життя, ані на вічність. Чому мій батько і моя мати завчасу мене не перестерігали й не карали? На жаль, у моїй молодості я занедбав навчитися того, що в пізнішій житті таке конечне, як релігія, дисципліна, пошана закону, любов науки і праці, почуття відповідальності, любови батьківщини».

Марк Твейн, знаний американський письменник-гуморист, подає нам гарний образок, як у молодого хлопця з літами міняється його думка про свого батька. «Десятилітній хлопець думає, – каже він, – що його батько дуже багато знає. Маючи 15 років думає, що він уже так багато знає, як і його батько. Як 20-літній юнак, переконаний, що він вдвоє стільки знає, що його батько. Осягнувши 30 років життя, деколи приходить йому думка, що в дечому міг би досягнути поради у свого батька. При 40-вих роках він усвідомлює собі, що його батько таки дещо більше знає від нього. Коли ж йому мине 50 років, то він знову починає радитися свого батька. А по 60-ім році життя, коли його батька вже нема між живими, тоді він думає, що його батько був найрозумніший чоловік на світі».

(Продовження у наступному числі «Метри»)

СУХОРІЧЧЯ

На малюнку:
прапор села Сухоріччя.

Сухоріччя було своєрідним острівцем серед польськомовного оточення. З давніх-давен це село служило прикладом у боротьбі за національну ідентичність для жителів навколишніх сіл, які, до речі, полонізувались досить таки галопуючими темпами. Свідченням того є Білка Королівська (тепер – Верхня Білка) і Білка Шляхетська (тепер Нижня Білка), які вже напередодні Другої світової війни були повністю полонізованими.

На самому узвишші цього острівця як у прямому, так і в переносному значенні вивершувалася церква Собору Пресвятої Діви Марії. Сьогоднішній храм було зведено в 1860 році. А найдавніша згадка про церкву в Сухоріччі сягає 1733 року. Саме тоді місцевий священник одержав підтвердження права власності на землю. Цю своєрідну грамоту (її ще називали грекцією) підписав власник філярварку, який був патроном церкви. Про ім'я священника відомо з угоди між громадою і парохом о. І.Білявським. Він помер на 80-му році життя 3 жовтня 1831 року.

Після його смерті адміністратором парафії призначили о. Г. Вергановського. У шематизмі Львівської архієпархії зазначено, що о. Григорій трудився на душпастирській ниві в Сухоріччі до своєї смерті, тобто до 1851 року. Після нього по декілька років на парафії трудилися о. Григорій Ярема (1851-52), о. Гнат Топольницький (1852-1856), о. Станіслав Бачинський (1856-1857), о. Григорій Тим'як (1852-1872), о. Лев Туркевич (1872-1881) і о. Афанасій Юркевич (1881-1885). Всі вони були або співробітниками, або адміністраторами.

Знаковим для Сухоріччя було душпастирство адміністратора о.

Григорія Тим'яка, який був ініціатором будівництва мурованої церкви. Її звели за кошти патрона села графа Кабоги. Храм був трибаний.

У 1881 році парохом був поставлений о. Афанасій Юркевич, на долю якого випало немало труду. Саме за нього були відремонтовані парафіяльні будинки. Після о. А.Юркевича декілька місяців адміністратором на парафії пропрацював о. К.Малишевський, а в 1886 році парафію отримав о. Микола Левицький. Через дев'ять років він був переведений на іншу парафію, а в Сухоріччі адміністратором став о. Михайло Бобовник.

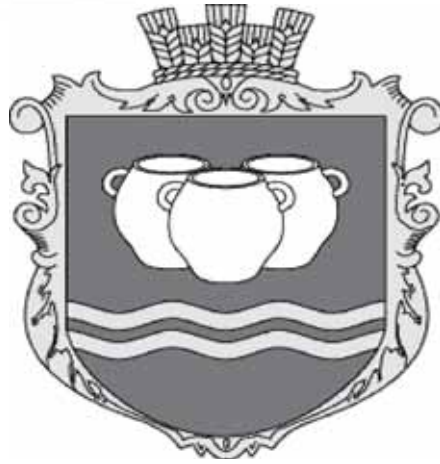
Шість літ трудився душпастирем у селі о. Михайло Туркевич (1903-1909), а після нього на парафію прийшов о. Костянтин Білецький. Правда, в селі пробув тільки один рік.

А от о. Петро Пелипець очолював парафію 12 років. Найважчі випробування випали на його долю під час Першої світової війни. Під час пожежі в серпні 1914 року згоріли парафіяльні будинки і парох був змушений тулитися в тісній селянській хатині. За доносом поляків о. Пелипець був арештований австрійською владою. Під час його відсутності до Сухоріччя доїжджав священник з Германова (тепер Тарасівка) Володимир Левицький.

1 травня 1920 року митрополита консисторія доносить намісництву у Львові, що о. Данила Міхура, заступника пароха в Гуменці, введено завідуючим парафії Сухоріччя Яричівського деканату.

Цікавим є документ, датований липнем 1920 року: «До намісництва: з покликом на цінну відозву з дня ... 1920 року митрополита консисторія має честь заявити, що парафія в Сухоріччі зістала опорожнена через інституцію о. Петра Пелипця на парафію в Германові 5 травня 1920 року. Він з квітня 1920 року звільнений від парафії в Сухоріччю. А з 14 квітня 1921 року завідуючим парафії в селі був Володимир Левицький».

А вже 12 квітня 1922 року знову йшлося про парафію в селі. Справа в тому, що з руки консисторії в Сухоріччя був направлений о. Іван Степаняк Мав він презенту і від власниці маєтку. Але проти цієї кандида-

На малюнку:
герб села Сухоріччя.

тури виступила влада, закидаючи о. І.Степаняку вину у тому, що він мав би агітувати проти перепису населення. Священик через суд доказав свою невинність і 7 березня 1923 року таки одержав парафію в Сухоріччі.

Однак із громадою парох не дуже ладив і вже через рік просив церковну владу перевести його на іншу парафію. Селяни теж писали скарги митрополиту, що не хочуть мати такого священника. Церковна влада не дуже тим переймалася і селяни змушені були взятися до погроз. У своїй скарзі вони погрожували забрати свої метрики з церкви і перейти на латинський обряд.

Нарешті 20 червня 1936 року о. Степаняка було переведено на іншу парафію, а в Сухоріччя направили о. П.Цапа. Та отець Степаняк чомусь не вступався з парафії і всіляко перешкоджав молодому священнику. Та це не давало плідних результатів, бо за о. П.Цапа була вся громада. Тоді консисторія оголосила конкурс на парафію. Першим претендентом став о. Онуфрій Захарків. Однак мав надію і о. Р.Берест. Громада ж твердила своє: парохом має бути о. П.Цап. Нарешті восени 1939 року був оголошений ще один конкурс, який виграв о. М.Гуновський, але жителі села твердо стояли на своєму.

Отець Цап керував парафією до 1941 року. Замість нього прибув у Сухоріччя о. Ю.Габрусевич, на долю якого випали важкі випробування.

Богдан ЗАКАЛИК

ВЕЛИКДЕНЬ У ЄВПАТОРІЇ

Вже 5-й рік зустрічає Воскресіння Христове в курортному місті Євпаторія місцева греко-католицька парафія церкви Покрови Пресвятої Богородиці, якою опікується о. Богдан Костецький. Передував же Великодню Страсний тиждень, встановлений на згадку про земне життя і хресні страждання Ісуса Христа. Всі дні Страсного тижня, як відомо, називаються Великими, але особливо важливими вважаються останні дні – Великі четвер, п'ятниця і субота. Тож кожного дня Страсного тижня у храмі Покрови Пресвятої Богородиці тривали богослужіння.

Так, у четвер о. Богданом було здійснене богослужіння на спогад Таємної Пасхальної вечері, коли читалося 12 уривків Євангелії про земне життя Ісуса. У маленькому, але духовно багатому храмі вірні співпереживали ті муки, що довелося перенести Христові заради спасіння людей. У проповіді священник нагадав, як і чому Церква встановила Таїнство причастя Тіла і Крові Христової – Пресвяту Євхаристію.

У п'ятницю – найскорботніший день церковного року, оскільки саме цього дня Ісус був розп'ятий і помер на хресті, викупляючи людські гріхи, – практикуючі вірні взагалі відмовляються від їжі, виявляючи цим свою любов до Господа. Виноситься Плащаниця – тканина, якою був сповитий Христос після своєї смерті. Після обряду вірні прикладаються до Плащаниці.

В суботу Церква згадує поховання Ісуса Христа, перебування Його в гробі та зшестя в ад для сповіщення там перемоги над смертю. Цього дня перед Плащаницею правилась Літургія св. Василя Великого, о. Богдан читав притчі та Господні пророкування. В нагадуванні вірним цього суботнього дня про діяння апостольської Церкви очікувала настання Великодня.

Вже доброю традицією стає приїзд до Євпаторії семінаристів Н.Струналя та С.Сокрути з Дрогобицької духовної семінарії Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ, в якій свого часу навчався і о. Богдан Костецький. На цю працю їх благословив Преосвященніший владика Юліан Вороновський. Студенти 5-го курсу, які приїхали до Євпаторії вже вдруде, співслужили о. Богдану під час богослужіння (заввичай допомагають о. Богданові у святкових богослужіннях римо-католицькі священники Андрій та Віталій з євпаторійського храму святого Мартина). Крім цього, семінаристи привезли багато релігійної літератури, якої так потребує євпаторійська парафія.

На сам Великдень о. Богдан привітав усіх після вранішньої Божественної Літургії з Воскресінням Христовим і благословив Артос. Опісля він зачитав вітальне послання правлячого єпископа Одесько-Кримського екзархату Василя Івасюка, в якому Владика підкреслює, що Воскресіння Христове – це свято перемоги життя над смертю, фундамент нашої святої віри і яскравий доказ того, що Спаситель дійсно є справжнім Богом. Враховуючи реалії нашого часу, Владика також наголошує, що головною помилкою сучасної людини є неприйняття Бога як такого, що тягне за собою руйнацію людської етики та моралі. На закінчення о. Богдан освятив принесені парафіянами паски та скоромне.

Справжнє свято відчувалося в атмосфері чину Вечірньої літургії, коли лунали пасхальні новозавітні читання: «Христос Воскрес!» співала душа кожного вірного. Семінаристи потішили присутніх екскурсом появи древнього обряду свята Пасхи та духовними піснями грецькою мовою на справді хорошому музичному рівні. До них приєдналися і діти парафіян, зачитавши Великодне вітання.

У ці святкові дні не залишилася осторонь і Євпаторійська громадська організація «Просвіта». Аби спільно розділити радість з нагоди Воскресіння Христового, її члени запросили до себе в гості представників місцевих національних товариств, для яких учні міської школи мистецтва та студенти-семінаристи приготували невеликий концерт. Хороше враження на просвітян справили знову ж таки семінаристи, які виявили непогані вокальні дані у виконанні духовних пісень, за що отримали подяку від голови осередку «Просвіти» п. І.Котар.

Для християн усього світу Воскресіння Спасителя означає перемогу людського ества над смертю. Тож нехай увійде до наших сердець Ісус, який так багато страждав і помер за нас! Нехай наповнить Він наші душі божественним Світлом, перемінивши наше звичне буденне життя. Христос Воскрес!

Ніна ХІРСІНА

Цікавий факт

Англійський єпископ обіjde всю свою єпархію пішки

Глава англіканської єпархії Бата й Уельсу єпископ Пітер Прайс відправився у піше паломництво своєю дієцезією. При цьому прелатові доведеться здолати понад 530 кілометрів. Його мандрівка почалася з вершини пагорба Гластонбері у графстві Сомерсет, який ще в язичеські часи почитався як священне місце.

Єпископ Прайс сподівається, що під час паломництва він зможе зустрітися з тисячами вірних своєї єпархії й

особисто дізнатися від них, що найбільше їх непокоїть. «Зазвичай я поведжуся як усі інші: вештаюся туди-сюди машиною або в поїзді, ніколи не бачу місць, повз які проїжджаю, і не зустрічаюся з людьми, які там живуть. Тепер це буде змінено», – зазначив прелат по закінченні спеціальної фізичної підготовки перед мандрівкою.

Піший марафон Прайса триватиме два місяці і приурочується до 1100-річного ювілею єпархії Бата й

Уельсу. Завершиться він у Гластонебері 4 липня, коли єпископ проведе богослужіння в місцевому абатстві. Ченцем цього абатства був колись святий Ательм, який у 909 році став першим єпископом Уельсу, а згодом був призначений архієпископом Кентерберійським.

Сам Пітер Прайс є 77-м єпископом Бата й Уельсу і під час згаданого паломництва відзначить своє 65-ліття.

ЖИТТЯ СЯТОЇ ГЕНОВЕФИ ЛУЧЕНИЦІ

(Продовження. Початок у попередніх числах "Мети")

Геновефа перервала його і з усмішкою відповіла:

— Заспокойся, дорогий мужу, і не говори мені про це більше. Бог все знає найкраще, і на сій пуці я зазнала не одної потіхи. Але не говорім про це. Глянь краще на наше дороге дитя, які гарні рум'янці він має! Хоч вихований на найпростіших стравах, але є здоровим і сильним, тому заспокойся і подякуй Богу.

Відтак розповіла йому, як Бог послав їм лань, котра годувала їх весь час. Здивований граф сказав із запалом і захопленням:

— Чудесні і невичерпні є дороги спасення людей. О, не забувай ніколи, мій сину, що твій рідний батько відкинув тебе, а твоя бідна мати умирала з голоду і з холоду через мою нерозвагу. Коли б не милосердя Бога, то ви би вмерли тут, у тій пуці. Бог послав мені це звіря, яке показало дорогу до вас. Так чудесним способом допомагає Господь Бог людям у найбільшій біді. Покладаймо завжди на Нього свою надію, а Він нас ніколи не опустить.

ПОВЕРНЕННЯ ГЕНОВЕФИ ДО ЗАМКУ

Нарешті всі троє вийшли з печери дуже радісні. Перед печерою граф зняв із себе срібну трубу і голосно затрубив, щоб прикликати лицарів. На голос труби збіглися лицарі і слуги графа. Всі дивилися на бліду і знеможену Геновефу, котру граф тримав за руку, і на блідого хлопця, що обвив руками шию графа.

Зацікавлені люди оточили графа і з шанування стояли серед глибокої мовчанки, бо бачили, що всі троє були заплакані. До них звернувся Зифрид:

— Хоробрі лицарі і ви, гарні слуги! Це є моя жона, Геновефа, яку ми вважали мертвою, а це — мій син Болеслав.

Слова ті спричинили загаль-

св. Геновефа.

ний подив. Всі почали голосно говорити між собою і було чути такі слова: «О, Боже, це ж наша дорога графиня! Чи її не страчено? Чи, може, встала з гробу? А який гарний цей хлопець!»

Граф розповів їм у кількох словах всю історію, потім видав накази своїм слугам. Одних послав за одягом, а іншим наказав приготувати все для гостини. Сказав також розпалити вогнище, щоб Геновефа зігрлася, а сам розкинув на снігу коло вогнища коц, посадив Геновефу і наклав її плащем.

Всі лицарі, яких лише знала Геновефа, старались протиснутися до неї. Вони дуже радісно вітали її, а деякі навіть плакали. Найбільше же тишився старий Вольф, який, цілуючи її руки, сказав, плачучи:

— Ласкава пані! Тепер, коли тебе бачу, тішуся, що маври пощадили мою сиву голову, і тільки тепер охоче вмру.

Відтак взяв на руки хлопчика і, цілуючи його сердечно, додав:

— Вітай, дороге дитя! Якщо ти є живим образом твого батька, лагідний і терпеливий, як мати,

та добрий і побожний, як твої родичі.

Болеслав спочатку був несміливим, бо ще ніколи не бачив стільки людей, але з часом ставав щоразу сміливішим. Тому коли бачив щось нове, часто запитував, що це. Всі, а найбільше чесний Вольф, тишилися з його питань, хоч вони нераз були дуже смішними. Побачивши коня, хлопчина подумав і запитав у батька:

— Отче, скажи мені, чи це є людина з чотирма ногами?

Коли лицарі зішли з коней і привели йому коня, Болеслав поцікавився:

— Тату, ти зловив тих звірят? В нашому лісі немає таких.

Коли розпалювали вогнище, здивований хлопець сказав:

— Мамо, чи ті люди принесли собі з неба блискавки, чи ласкавий Бог позичив їм свої вогняні громи?

Коли Болеслав сів біля вогню і зігрівся, роздумував далі:

— Це є дар неба! Правда, мамо, якщо б ми знали про нього раніше, то попросили б Господа Бога, щоб нам дав його?

Під час обіду, котрий спожили при вогні, увагу хлопчика привернули фрукти. Він взяв гарне червоне яблуко і запитав:

— Отче, у тебе, напевно, не було зими, якщо у тебе є такі свіжі овочі. Ах, як гарно має бути у тебе!

Після цього подивився на склянку і, обережно тримаючи її, міркував:

— Це не топиться, а я думав, що воно зроблене з льоду.

Коли Болеслав довідався, що це шкло і з чого воно зроблене, сказав:

— О, скільки ж речей робить Бог, про які я навіть не маю поняття!

(Закінчення в наступному числі «Мети»)

Вітаємо Ювілярів!

У червні-серпні святкують ювілеї:

15-річчя священства — **† Святослав (Шевчук) (26.06)**

40-річчя священства — **о. Роман Отчич (01.08)**

25-річчя священства — **о. Петро Кузь (12.07)**

20-річчя священства — **о. Володимир Кепич (02.06)**

15-річчя священства — **о. Ігор Чемеринський (15.06)**

15-річчя священства — **о. Олег Тишкун (26.06)**

15-річчя священства — **о. Євген Колосок (30.07)**

10-річчя священства — **о. Юрій Сенчук (06.06)**

10-річчя священства — **о. Володимир Пиріг (04.07)**

10-річчя священства — **о. Іван Турба (21.08)**

75-річчя уродин — **о. Петро Зеленюх (24.07)**

70-річчя уродин — **о. Богдан Чабан (02.07)**

60-річчя уродин — **о. Мирослав Німак (20.06)**

55-річчя уродин — **о. Ігор Надольський (07.06)**

55-річчя уродин — **о. Роман Бира (25.08)**

50-річчя уродин — **о. Михайло Димид (26.06)**

50-річчя уродин — **о. Михайло Тимків (19.07)**

45-річчя уродин — **о. Іван Білик (07.07)**

40-річчя уродин — **о. Юрій Сенчук (03.06)**

40-річчя уродин — **о. Володимир Пенцак (13.08)**

35-річчя уродин — **о. Роман Тереховський (28.06)**

35-річчя уродин — **о. Олег Панчиняк (09.07)**

35-річчя уродин — **о. Юрій Коляса (29.07)**

35-річчя уродин — **о. Михайло Гарват (11.08)**

35-річчя уродин — **о. Тарас Боровець (28.08)**

Розумова гімнастика

Міні-кросворд «Святковий»

Відповідно до тексту у прямокутник слід вписати горизонтально слова-відповіді релігійного змісту (у першому ряді — на 5, другому — на 4 літери). Притому у певні літери із зашифрованих термінів повинні співпасти з уже вписаними в прямокутнику.

1		3	7		С
2		Е	8		В
3		Л	9		Я
4		Е	10		Т
5		Н	11		А
6		І	12		

Перший ряд: 1. Легат папи Інокентія IV, який привіз корону та коронував Данила Романовича на короля в Дорогочині (1253 р.). 2. Місто, у якому зупинявся старозавітний Авраам. 3. Різні трав'яні рослини, які освячують на Трійцю (Зелені Свята). 4. Апостол і Євангеліст, покликаний до провадництва від митної служби. 5. Іжа, яку послав Бог ізраїльтянам у пустелі. 6. Частина Вечірні.

Другий ряд: 7. Друга частина кожної із дванадцяти пісень акафісту. 8. Один із дванадцяти апостолів, син Заведя. 9. Стара назва Палестини взагалі і її південна частина зокрема. 10. Один із трьох синів Ноя. 11. Дерево, гілками якого обмають житлові та інші будівлі до Зелених свят. 12. Частина храму вірних, обмежена несучими стінами або колонами.

Кросворд склав Богдан ЛАДАНАЙ

УВАГА!
НАСТУПНЕ ЧИСЛО ЧАСОПИСУ «МЕТА» ВИЙДЕ 3 ВЕРЕСНЯ 2009 РОКУ

Ф ПРЕСТИЖ ФАВОРИТ

м. Львів, вул. Півколо, 14
тел.: (032) 298-06-15, 244-21-28

В наявності є також хрести з нержавіючої сталі «булатовані»

ТЗОВ «Фаворит Престиж» зі складу у Львові пропонує високоякісний матеріал для перекриття церков, соборів, декоративних робіт, а саме:

- ✓ Лист нержавіючий дзеркальний — 0,4x1000x2000 мм
- ✓ Лист нержавіючий, покритий нітрид-титаном типу «БУЛАТ» — 0,4x1000x2000 мм «під золото»
- ✓ «КОБАЛЬТ» (синього кольору)
- ✓ «під мідь»
- ✓ Лист мідний покривельний — 0,5x600x1500 мм — 0,6x600x1500 мм
- ✓ Рулон мідний шириною 0,6x600 мм

Ціни-виробника

МЕТА

Свідectво про реєстрацію КВ 4266

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,
літературний редактор **Святослав СМУК,**
більшедіректор і технічний редактор:
В'ячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000
Замовл.